40. ÉVFOLYAM, 33. SZÁM

Ára: 3,– Ft

1984. AUGUSZTUS 16.

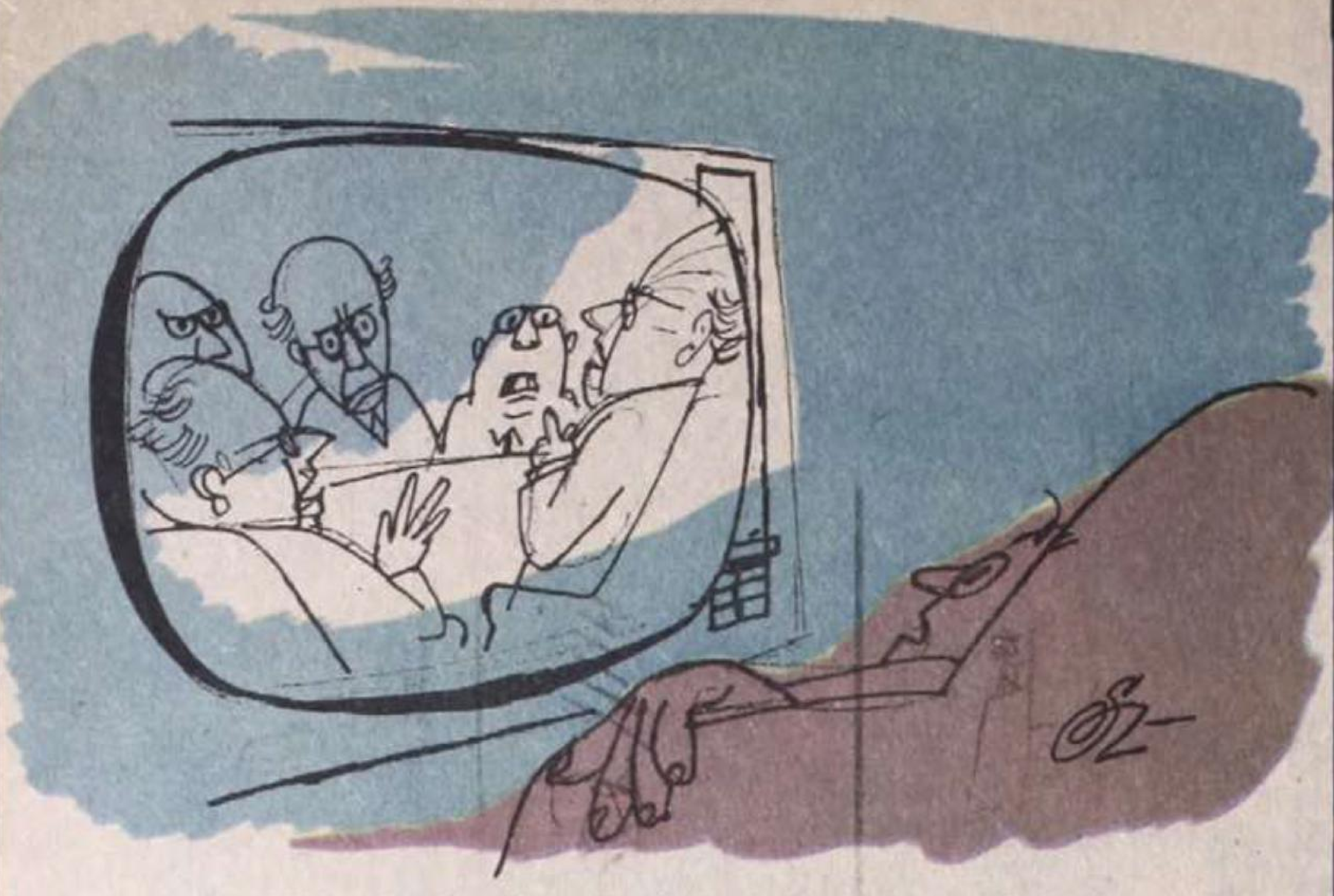
Ludas Matyi

– **Nézd, milyen vidámak, még nem tudják, mibe ugranak bele!**

(VÍZIPARÁDÉNK A 8–9. OLDALON)

AZ EST KÉRDÉSE

– Ennyi okos fej, s mégis csak itt tartunk?

Oda megyünk lakni...

Szeretünk jubilálni. Ilyenkor csak a szépre emlékezünk. Manapság szerényebben. Erre utalt a most, augusztus 16-án 100 éves Keleti pályaudvar állomásfőnöke azzal, hogy nem lesz csinnadratta az évforduló alkalmából. Hiszen 1884-ben, amint a Pesti Hírlap beszámolt róla, a megnyitás „csendben, minden ünnepség nélkül történt." Csak elindultak – pontosan! – a vonatok a pályaudvarról, amely akkor „az egész Duna mentén a legnagyobb és legdíszesebb volt." Hogy ma miként néz ki egy csinnadratta nélküli, szerény ünneplés? Tíz hónapja gyűjtöm a híradásokat, mert a jubileumi előkészületek csak akkor kezdődtek.

Tavaly októberben alakult meg az ünnepségek megszervezésére hivatott bizottság. Januárban – a tudósítás megfogalmazása szerint az évfordulós ünnepségek nyitányaként – munkásgyűlés volt a Keletiben: ezen nemcsak a múltról beszéltek, hanem arról is, hogy jól, udvariasan kell kiszolgálni az utazókat; tisztaságot kell tartani és pontosan indítani a vonatokat. Utasok tapasztalata szerint azonban nem mindegyik ott dolgozó érzi át kellően a jubileum jelentőségét. Aztán januártól júliusig több tudósítást olvastam arról, hogy 100 éves lesz a Keleti pályaudvar (lám, mi újságírók is, hogy szeretünk ünnepelni!), de a Budapest című folyóirat áprilisi számában még egészoldalas fizetett hirdetést is közzétettek arról, hogy rövidesen 100 éves lesz a Keleti. Aztán a Kerepesi út felőli téren talpazatra állították egy Kandó-rendszerű villanymozdonyt. Júniusban, ugyancsak szerény ünnepség keretében, két hónappal a nagy évforduló előtt, amelynek ünnepsége lapzárta után zajlik le és amely ellen –, ha szerény – nincs kifogásom. Csak azok az előkészületek, a „ráfutás"... De nehogy azt gondolják, hogy csupán mi szeretünk jubilálni: például egy nyugatnémet nagyvárosban az 500. közlekedési lámpa üzembe helyezésekor ünnepélyt rendeztek, amelyen „2000 DM értékben fogyasztottak virslit, sört és borsólevest." Ezt már a Számvevőszék (nem népi, de ellenőrzés) jelentéséből idézem. És a Keleti ünnepségén borsóleves biztosan nem lesz!

Mindezek mellett hangsúlyozni kívánom, hogy nagyon szeretem a Keletit. Sőt, a kedvenc pályaudvarom! Ahányszor vasúton nyugatra tudok utazni, a Keletibe kell mennem, míg ha keletre, a Nyugatiba. És méltányolandó az is, hogy az évfordulóra nemcsak a pályaudvar épületeit renoválták, hanem a környék több lakóházát is. Csakúgy, mint az Operaház körül. Sajnos, a mi környékünkön egyetlen intézmény sem készül saját jubileumára – Nemzeti Színház 20 év előtti felrobbantását valóban szerényen ünnepeltük meg – és még hány helyen lenne szükség sürgősen évfordulóra! Mert oda megyünk (mennénk) lakni, ahol hamarosan jubilálnak. Vagy legalább oda, ahol olyan személyiség lakik, aki jubileumi ünnepségeken a díszelnökség tagja szokott lenni.

Földi Iván

Jognak asztala

Sokértelmű ünnepünk augusztus 20-a, egyszerre köszöntjük kenyerünket és jogainkat. Nem indokolatlan társítás, nem is újkeletű, már Petőfi is együtt említi a bőség kosarát a jognak asztalával.

Mi van manapság a bőség kánaáni kosarában? Például narancslé, ropi. És persze pénz, számolatlanul.

Példa I. Az Állami Pénzverő titkárnőt keres főosztályvezető mellé. Nem apróhirdetés az Állást kínál rovatban, szerényen meghúzódva, hanem hivalkodó keretes hirdetés, tenyérnyi területen. A díjszabások ismeretében bátran állítom, ez olyan tömérdek forintba került, amennyit én a főosztályvezetőért sem adnék (hirdetési költségre), nem a titkárnőjéért. Nomen est omen: verjük a pénzt, verjük. Egyébként ha ezt az összeget a titkárnő évi béréhez csapnák, hirdetés nélkül is lenne jelentkező bőséggel.

Példa II. Laptársunk két tudósítót küldött Los Angelesbe. Egyik éppen a főszerkesztő. Hogy egy ennyire nem fontos olimpiára miért kell egy ennyire fontos embert delegálni, ne firtassuk. A stadionban 35 fokos meleg van, az autóbusz zsúfolt, meg át is kell szállni, ezért az egyik tudósító (tessék találgatni: a főnök vagy a beosztott?) úgy dönt, hogy inkább televízión nézi végig a megnyitót, enyhén savanykás narancslé és friss ropi társaságában... Kérem szépen, ezért elég lett volna Kőszegig utazni. Narancslé ott is van, (hogy kellően savanykás-e, azt nem tudom), ropi is van, az osztrák tévé a megnyitót is mutatta. A Los Angeles-i repülőjegy és a Kőszegig szóló gyorsvonat másodosztályú vonatjegy ára közötti különbözetet pedig...

És kik ülnek manapság a jognak asztalánál? Előbb talán azokról, akik nem egyaránt foglalnak helyet ott.

Példa III. Az Élet és Irodalomban olvasom, hogy kies Budánk forgalmas pontján valaki ezt mázolta a kövekre: Kill the Gypsies! Gyilkold a cigányokat... Épp aznap olvastam a Népszabadságban arról, hogy 1944-ben hogyan gyilkolták halomra a nácik az elhurcolt cigányokat. Hát semmit nem lépett előre 40 év alatt a világ? Dehogynem! Akkor magyarul uszítottunk, ma angolul. Gyűlölködni már nemzetközi szinten tudunk, hála terebélyesedő, izmosodó nyelvoktatásunknak. (Tessék mondani, ez volna a szellem napvilága, amiről imént idézett Petőfink szintén jövendölt?)

Néha olyan érzésem támad, hogy a jognak asztalát egyre inkább a jogászok ülik körül, annyian, s oly szorosan, hogy más már alig fér oda tőlük. Képtelenség? Meglehet. De hadd álljon itt azért minden kommentár nélkül a

Példa IV. A magyar termelőszövetkezetek 37 biológust és 1200 jogászt alkalmaznak.

Ismert tény: fogyatkoznak a pékek, szaporodnak a jogászok.

És mégis inkább a kenyérnek vagyunk bőviben...

Radványi Barna

BENSŐSÉGES ÜNNEPSÉG

– Gratulálok, maga az első magyar vendégünk ezen a nyáron, aki ilyen árak mellett be mer jönni.

BALÁZS-PIRI BALÁZS:

Más most...

– De apukám, hol találsz vasárnap este egy olyan cukrászdát, ahol nincs irodalmi műsor?

– Mit képzel a kedves vevő? Rongyos ötvenezer forintjáért ki fogjuk szolgálni az ízlését?!

– Főnök! Allah megsegített, mégis átveszik az arabok az árut!

PROTOKOLL

– Mégiscsak most lesz nyolcvanéves...

Mit eszik a gyerek?

A fővárosi népi ellenőr kicsi volt és elszánt, ám ennek ellenére mintegy véletlenszerűen jutott el ez év tavaszán a Külső-Lepusztult utcai általános iskolába. Az egykoron jobb napokat látott, máskülönben pedig Napégette Ödönről elnevezett alsófokú tanoda ódon falai között két vékony nebulóra lett figyelmes: Leporello Pistike és Avantgard Öcsi éppen egy marhamájkrémes dobozt próbáltak nagyobbra fújni, amikor a fővárosi népi ellenőr közelebb merészkedett hozzájuk.

Már szinte az első pillanatban észlelte, hogy mindkét fiúnak kilátszanak a bordái, sőt, Avantgard Öcsi esetében még egy enyhe lefolyású légcsőhurutot is sikerült megfigyelnie.

— Mit ebédeltetek, gyerekek? — kérdezte, mert régi elve volt, hogy azonnal a lényegre térjen.

A két alsó tagozatos felriadt a békés marhamájkrémezésből és mint akik elfelejtették megtanulni a leckét, hebegni és habogni kezdtek.

— Egy fél darab kenyeret meg háromnegyed deka újhagymát — hebegte Leporello Pistike, akinek egyébként befelé nőtt a haja. — Utána meg ittam két pohár hideg vizet!

A gyermek szemében enyhe büszkeség csillogott, társa irigykedve nézte.

— Én tegnapelőtt majdnem egy egész almát kaptam uzsonnára! — bökte ki Avantgard Öcsi, aki ráadásul még napközibe is járt.

A fővárosi népi ellenőr, aki maga is a vékonydongájú tisztviselők népes táborába tartozott, kissé távolabb húzódott az ifjúság lengőbordájú képviselőitől, majd zsebéből megfakult kalóriatáblázatot húzott elő és figyelmesen tanulmányozni kezdte.

— Ha jól látom, nektek tegnap csirkesültet kellett volna ebédelnetek — nyomult közelebb újólag a két marhamájkrémezőhöz. — Hozzá pedig másfél gerezd görögdinnyét és két dobostortát. A mai ebédetekből meg legalább harminc deka sült hús és negyven szem ribizli hiányzott. Hova tűntek ezek?

A két marhamájkrémező riadtan nézett maga elé, de hangot csak akkor adtak ki, amikor az utcáról bejött a huzat; ekkor zörögni kezdett a bordájuk.

A fővárosi népi ellenőrt nem olyan fából faragták, hogy csak úgy megelégedett volna a két fiatal marhamájkrémező bordájának zizegésével; ő ennél sokkal nagyobb igazságok felderítésére volt hivatva. Ezt felismerve, azonmód feltépte az általános iskola konyhájába vezető ajtót, s rövidesen elébe tárult a látvány.

Inkognitó Mária, a mindig mosolygós kézilány látszólag egy húshagyó bárddal heveskedett, valójában azonban egy egész oldalast igyekezett a hűtőszekrény és a padlószőnyeg közé beszorítani.

— Nyereg alatt szoktuk puhítani, de most hiánycikk a nyereg — mekegte a megrémült kézilány, amikor észlelte a népi ellenőrt. — Máskor is megoldjuk, ha valami probléma van.

Probléma volt bőven. Handabanda Endre konyhafőnök táskájából két kilogramm mákosnudli, tizenhatezer Balaton szelet, valamint egy viseltes, de még használható margarinos tasak került elő. Miután az ellenőr javaslatára megröntgenezték a konyhafőnököt, újabb meglepetés érte őket: az átvilágítás során retket, kajszibarackot, lopott téliszalámit és belső elválasztású mirigyeket is találtak Handabanda Endre gyomrában.

— Ez hallatlan! — jegyezte meg a fővárosi népi ellenőr, miután dolga végeztével kiszédelgett a Külső-Lepusztult utcai általános iskola omladozó kalóriájú falai közül. Másfélórás tartózkodása alatt 127 szabálytalanságot fedezett fel a gyermekek étkeztetésével kapcsolatban, pedig azt már fel sem jegyezte, hogy az egy fiatalra eső konyhai svábbogarak száma csaknem másfélszerese volt a megengedettnek.

A kicsi és elszánt fővárosi népi ellenőr ezt követően tovább botorkált az élet rögös útján. Előbb a Belső-Lepusztult utcai általános iskola felé vette az irányt, majd sorra látogatta a többi oktatási intézményt, szám szerint huszonötöt.

Miután optimista alkat volt, elégedetten állapította meg, hogy a 25 általános iskolából kilencben nem károsították meg a gyerekeket.

Föld S. Péter

SZILÁNKOK

KEDVEZMÉNY

— Tizenkét havi egyenlő részletekben szeretnék adós maradni.

CSEKÉLY ÖNBIZALOM

— Mindig gyanúsak, akik szeretnek engem. Hiszen mit lehet bennem szeretni?

IDŐBEOSZTÁS

— Milyen a munkahelyi időbeosztásod?

— 24 óra lógás, 48 óra szabad idő.

MÉRCE

— Milyen asszony a feleséged?

— Úgy bánik velem, mint a kutyájával. Vagyis nagyon szeret engem.

ELHANYAGOLT MOSDÓ

Brahovácz meséli:

— A napokban külföldi vendégem volt. Nem mertem bevinni az étterem mosdójába. Azt tanácsoltam, halassza el a dolgot Londonig.

SZÍNÉSZHÁZASPÁR

A megírt színpadi veszekedést folytatták az öltözőben is.

FÉLTÉKENYSÉG

— Jenő, rúzsfoltot találtam az ingeden! Szerencséd, hogy most hoztuk haza a tisztítóból!

VÁMVIZSGÁLAT

— Másfél millió darab borotvapengét találtam a táskájában.

— Igen. Rendkívül gyorsan nő a szakállam.

NAGYVONALÚ SZÜLŐ

— Én nem ellenzem, hogy a fiam világot lásson. Kinézhet a lakásunk ablakán.

FURFANG

— Ha hármat odacsengetsz hozzám, tudom, hogy jól vagy. S így nem növekedik a telefonszámlád.

MEGOLDÁS

— Az én vagyonomon nem fognak összeveszni az örökösök. Időben elköltöm minden pénzemet.

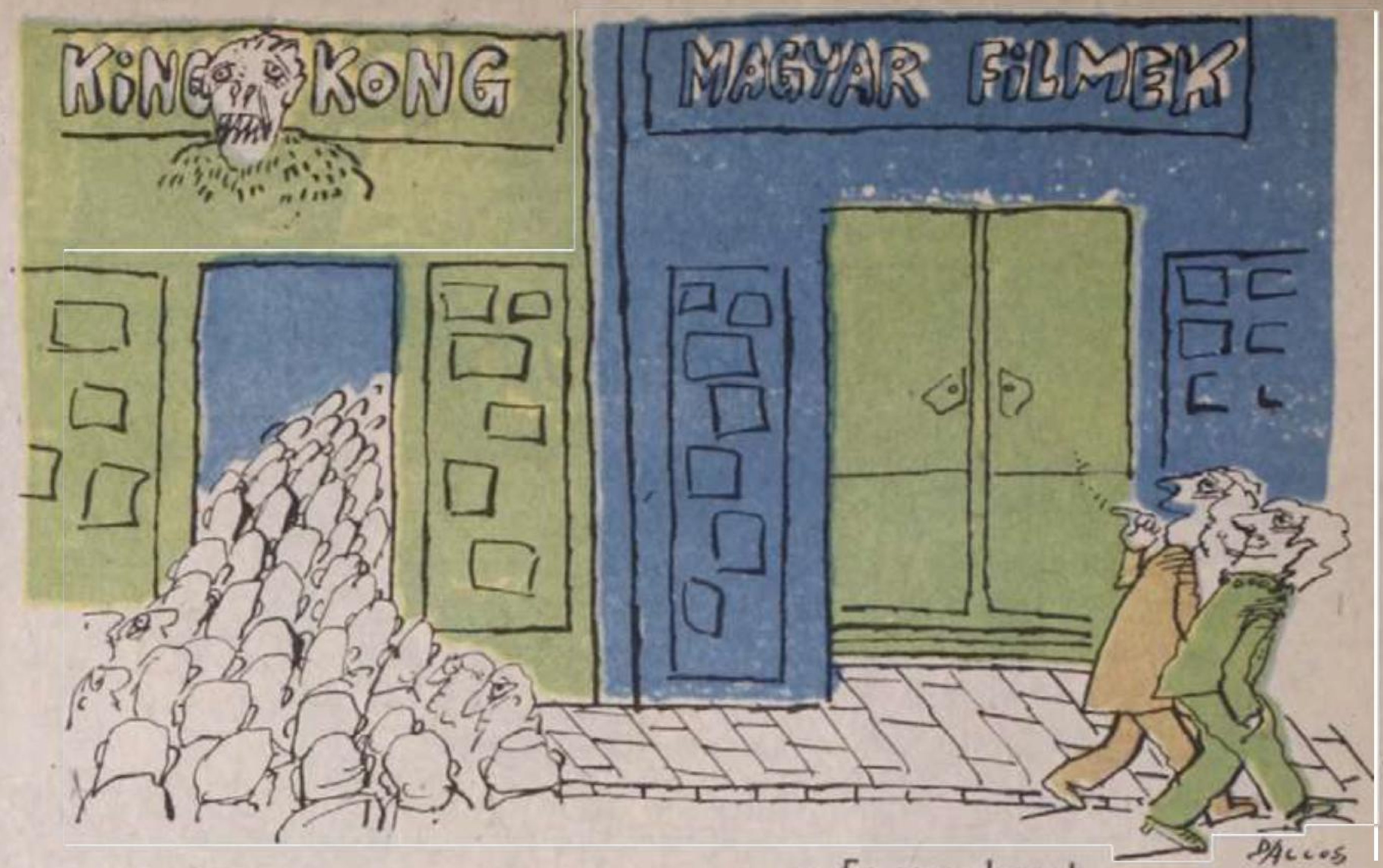
FÉRFIDOLGOK

— Holnap van a feleségem születésnapja. Csak el ne felejtsem elfelejteni!

PECHES EMBER

— Nekem csak elérhető vágyaim vannak. De azokat sem érem el.

Galambos Szilveszter

– Ez meg kong!

ÚJ ÉRTÉKVISZONYOK

– Már másodszor rabolnak ki ezen a nyáron, pedig itt van mellettem az ékszerbolt . . .

LOPOM A PLETYKÁT

Hiányzik belőlem egy tulajdonság (nyilván több is), ami pedig foglalkozásomnál fogva elvárható volna tőlem. Nem tudok pletykákat. Süket vagyok a fülesek irányában. A személycserék, leváltások, lebukások, kinevezések hírei vagy nem jutnak el hozzám, vagy ha eljutnak, elfelejtem őket.

Ez roppant kínos. Sőt, kívülállók számára egyenesen kiábrándító. Innen, hogy sokszor csalódást okozok jóakaróimnak, akik bizalommal fordulnak hozzám egy kis frissen sült pletyusért. Van, aki azt hiszi: titkolózom, konspirálok — ez még a jobbik eset. Másokat vérig sért, hogy nem osztom meg velük értesüléseimet, nyilván, mert lenézem őket. Legfőképpen mégis az történik, hogy távozásom után megállapítják: ez egy tökfej, annyit se tud a világról, mint a sarki fűszeres.

Lassacskán rá kellett ébrednem, hogy ha ez így megy tovább, az emberek, akik tartottak valamire, elfordulnak tőlem. Mit kezdjenek egy olyannal, akinek hivatalból tudnia kellene a titkokat, de nem tud semmit. Ettől nem érdemes semmit közölni, sőt, egyetlen sorát sem érdemes elolvasni, unalmas fickó — a társaságát is jobb elkerülni.

Eltökéltem, másképpen fogom én ezt csinálni ezentúl. Maradt még néhány ember, kisebb baráti kör, ahol nem lepleződött le tájékozatlanságom. És az emberek, akik éhesek a pletykákra, rendszerint tudnak is ilyen füleseket. Lopni fogom a pletykákat. Szemérmetlenül elcsórom tőlük. Aztán másutt eladom.

Beültem a múltkor a pedikűröshöz. Mondja nekem:

— No, szerkesztő úr, mit szól ehhez a Lóbányai-ügyhöz? (Ki a csoda lehet ez a Lóbányai és miféle ügye van? — gondolom.)

Mondom viszont: — Az operaénekesre gondol? (Ilyen operaénekes nincs. Csak ki akarom ugratni a nyulat a bokorból.)

— Nem arra. Én a miniszterhelyettesre gondolok, akit leváltottak...

(Tűz... tűz...)

— Ja persze... Hát elég szomorú...

— Azt mondják, megérte a pénzét...

(Most jön a letapogatás...)

— Szerintem azért el van túlozva a dolog...

A pedikűrös felkapja a fejét. (Én meg elkapom a lábamat.)

— Miféle dolog?

— Hát az a dolog, amiért leváltották...

— No de szerkesztő úr, miért váltották le?

(Ha tudnám...)

— Tudja azt maga jól. Hát az a bizonyos ügy... — ravaszkodom tovább.

— Ön szerint az nem súlyos? Hogy villát építtetett annak a kis színésznőnek? Botrányos!

(Hurrá! Győztünk!)

Most már van egy induló pletykatőkém. Ezzel már lehet valamit kezdeni.

Estére meg vagyok híva X-ékhez. Szerintem azért, mert pletyust várnak tőlem. Nem tudják, hogy én nem tudok. Illetve nem tudják, hogy most már újra tudok. Besurranó pletykatolvaj lettem.

— Nem tudsz valami érdekes hírt? — várakozással néznek rám.

Kicsit kéretem magam, aztán előadom, amit délelőtt csentem. Lóbányai, villa, színésznő, leváltás. Tovább faggatnak. Hozzáköltök még egy kerti úszó-

medencét is, éjszakai fürdéssel és két meztelen balerinával. Érzem, sikerem van. Teljes a bizalom. Nevetve nógatom őket, most már ők is rukkoljanak elő valami füllessel.

— Hiszen te úgyis mindent tudsz... — szabadkoznak.

— Persze, hogy tudok, de nem baj, csak mondjátok. Hátha másképp tudom.

És hátradőlve, kényelmesen hallgatom az új pletykát. Hazatérve majd jegyzeteket készítek, hogy el ne felejtsem a legközelebbi tyúkszemvágásig.

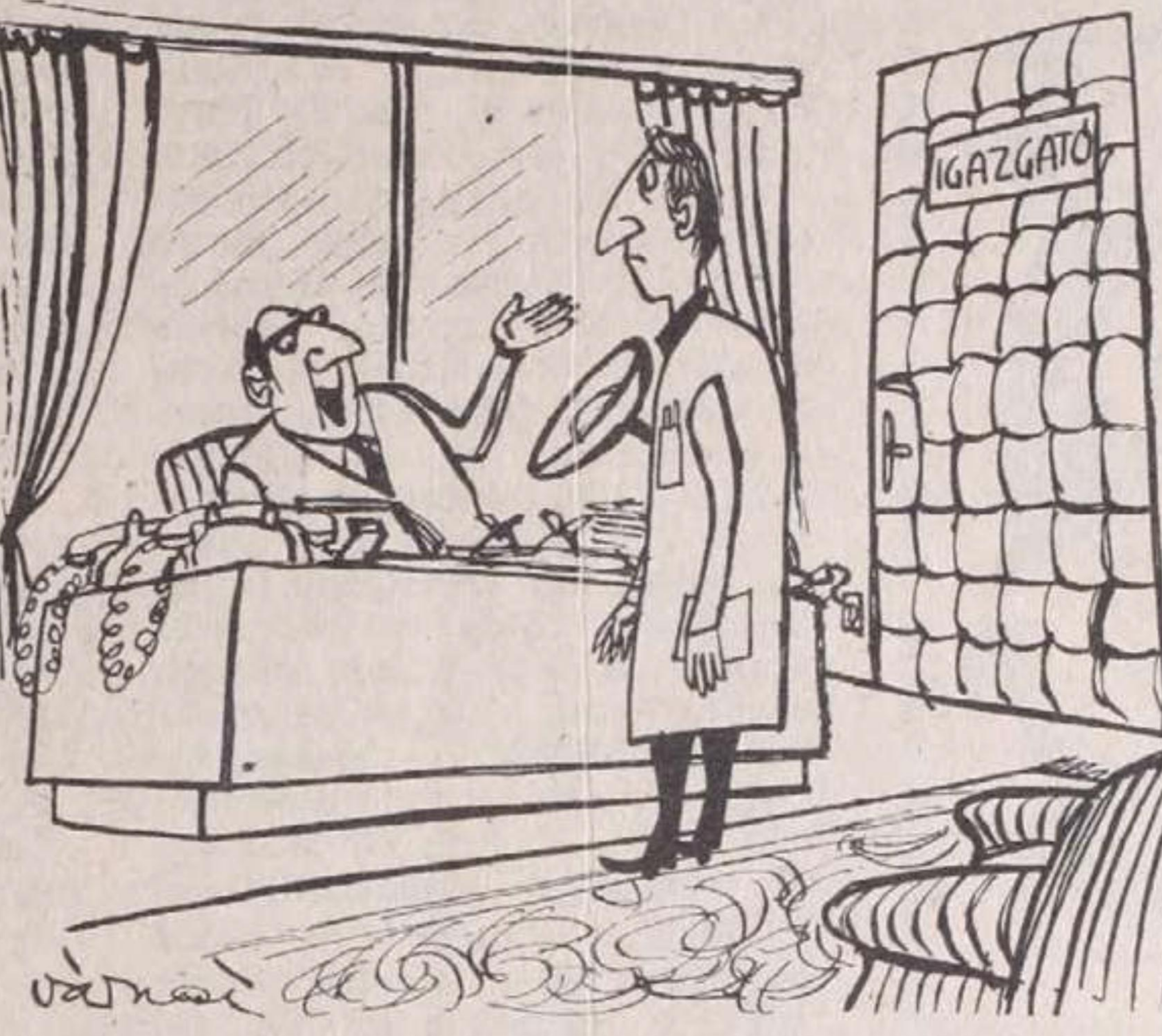
Elbűvölöm a pedikűröst.

Novobáczky Sándor

JÁTÉKOSVÁSÁR

– A képességei szerények, de abszolút bundaálló.

– Maga az új elektromérnökünk? Akkor menjen le a Keravillba, és vegyen két villanykörtét!

FEJLŐDŐ SZOLGÁLTATÁSOK

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Rendkívüli izgalmak között folyik a tárgyalás autólopás ügyben. A ravasz védő egy utolsó kérdéssel fordul a károsulthoz:

— És ön, felelőssége tudatában, meggyőződéssel vallja, hogy a védencem lopta el az autót?

— Az ön beszéde után már abban is kételkedem, hogy egyáltalán volt gépkocsim.

* *

— Mi az, felbontottad az eljegyzésedet?

— Igen, mert nem kaptunk lakást.

— Miért nem mentek az apóshoz lakni?

— Mert az após is az apósánál lakik.

*

— Hisz ön a lélekvándorlásban?

— Tegnap óta igen. A főkönyvelőnk, aki gazdasági munkaközösségünknek a lelke volt, tegnap ismeretlen helyre vándorolt a kasszával...

*

— Kislányom, ha jó leszel, a tizennyolcadik születésnapodra kapsz egy ezüst karkötőt.

— Későn szóltál, papa. Tegnap rossz voltam és kaptam egy arany karkötőt...

A zöldségvita eredménye:

EGYRE OLCSÓBBAK A NYILATKOZATOK

GYŐRE IMRE:

SÜT A HOLD

Süt a Hold,
süt a Hold,
nem pogácsát,
nem kalácsot,
három tepsi
holdvilágot,
három jeges
pocsolyát,
belesüti
sugarát,
beleér
az ujja vége,
belefagy
a körme kéke,
kék körmökkel
megy tovább,
fújogatja, rázogatja,
hideg, mint a
békaláb,
mint a hideg
béka lába,
mert a rántott
béka combja
annál sokkal
melegebb,
el is fárad
éjféltájra,
el is fárad,
le is fekszik,
nem valami
vetett ágyba,
makkfa alá
kinn az erdőn,
s takaróul
húz magára
néhány marék levelet.

– De őrangyalka, a külföldieknek szabad?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Az apa tanácskozik a tizennyolc éves lányával:

— Holnap lesz a mama születésnapja. Mit veszel neki?

— Nehéz ügy — mondja a kislány. — A mamának már mindene megvan, amire szükségem lenne...

TAVASZI NYÁR

Láttál-e tavaszabb tavaszt, mint a kilencszáznegyvennyolcast, amikor március 15-én, zöldfülű kollégisták, vonultunk végig a városon, zászlók alatt, lepedőből varrt fehér blúzban, s énekeltük, hogy „Kossuth Lajos azt üzente", s hogy „Varga Julcsa bő szoknyája ujjujjujjujújú"? Meg amikor április negyedikén vonultunk a zászlókkal, még fehérebb blúzban, s énekeltük, hogy „Völgyvidéken és hegygerincen át tör előre a hadsereg", meg hogy „Varga Julcsa bő szoknyája ujjujjujjujújú"? Meg aztán május elsején, amikor frissen mosott, párnák alatt kivasalt blúzunkban vonultunk, és énekeltük, hogy „A rablánc a vállon nehéz volt", s hogy „Varga Jucsa bő szoknyája ujjujjujjujújú"?

Mennyi ünnep! És már augusztus 20-a közeleg vidám műsorok lesznek a tereken, mi is elvállaltuk, hogy előadunk valamit. E célra kapott műsorfüzetünkből kiválasztottunk egy kedves, tréfás székely balladát, amelyik így kezdődött, hogy „Hej páva, hej páva, Császárné pávája. Szegény legény voltam, Gazdag leányt vettem. A gazdag leánynak Kedvét nem lelhettem..." Annácska volt a legszebb lány a Bajza utcában, ő lett a „gazdag leány".

Elővettük történelmi blúzunkat, s meg sem álltunk az Almássy térig. Ott már folyt a vidám ünnepség. Rengeteg hallgatóság között, kicsiny emelvényen óvodások szavaltak valamit. Odeérkezünk, halljuk: „Hej páva, hej páva, Császárné pávája" — selypíti egy kis pisze.

Döbbenten néztünk össze. Erre nem számítottunk... Igaz, az a műsorfüzet... Annácska, a legszebb lány, a Bajza utcában, dühösen kijelentette, hogy nem hajlandó elmondani az óvodások után, nincs ballada, hazamegyünk. De addig magyaráztuk neki mi, okosabbak, hogy az óvodásoké nem számít, majd mi mutatjuk meg, hogy kell ezt előadni, hogy a szövegben levő finomságok érvényesüljenek. Följéptünk hát a dobogóra, s rákezdte a — ha jól emlékszem — Benő nevű fiú a tréfás szöveget: „Hej páva, hej páva, Császárné pávája..."

Sikerünk volt! Mindenki mosolygott, itt-ott kuncogtak is. Nagy volt a taps. Boldogok voltunk.

És ekkor súgni-búgni kezdtek körülöttünk, izgatott moraj: jön a nagy művésznő, a csodás Mikes Lilla, aki akkor még nagyon-nagyon fiatalka volt, szinte csitri, de már az ország ismerte a nevét. Tisztelettel vártuk, utat nyitottunk neki, föllibbent a dobogóra, s elkezdte műsorát: „Hej páva, hej páva, Császárné pávája..."

Hatalmas siker! Mindenki hahotázott a közönség az egész balladát végigkacagta.

A bájos művésznő egy forró siker örömével libbent le a deszkákról, mi pedig, zöldfülű kollégisták, két ebédhez való étvággyal vonultunk hazafelé a kollégiumba, ahol már finom sárgaborsó-főzelék illata lengett a konyha körül.

Bede Anna

KELL EGY KIS TESTMOZGÁS

NYITÁSRA KÉSZ AZ OPERA

– Radamesz és Aida be van már falazva?

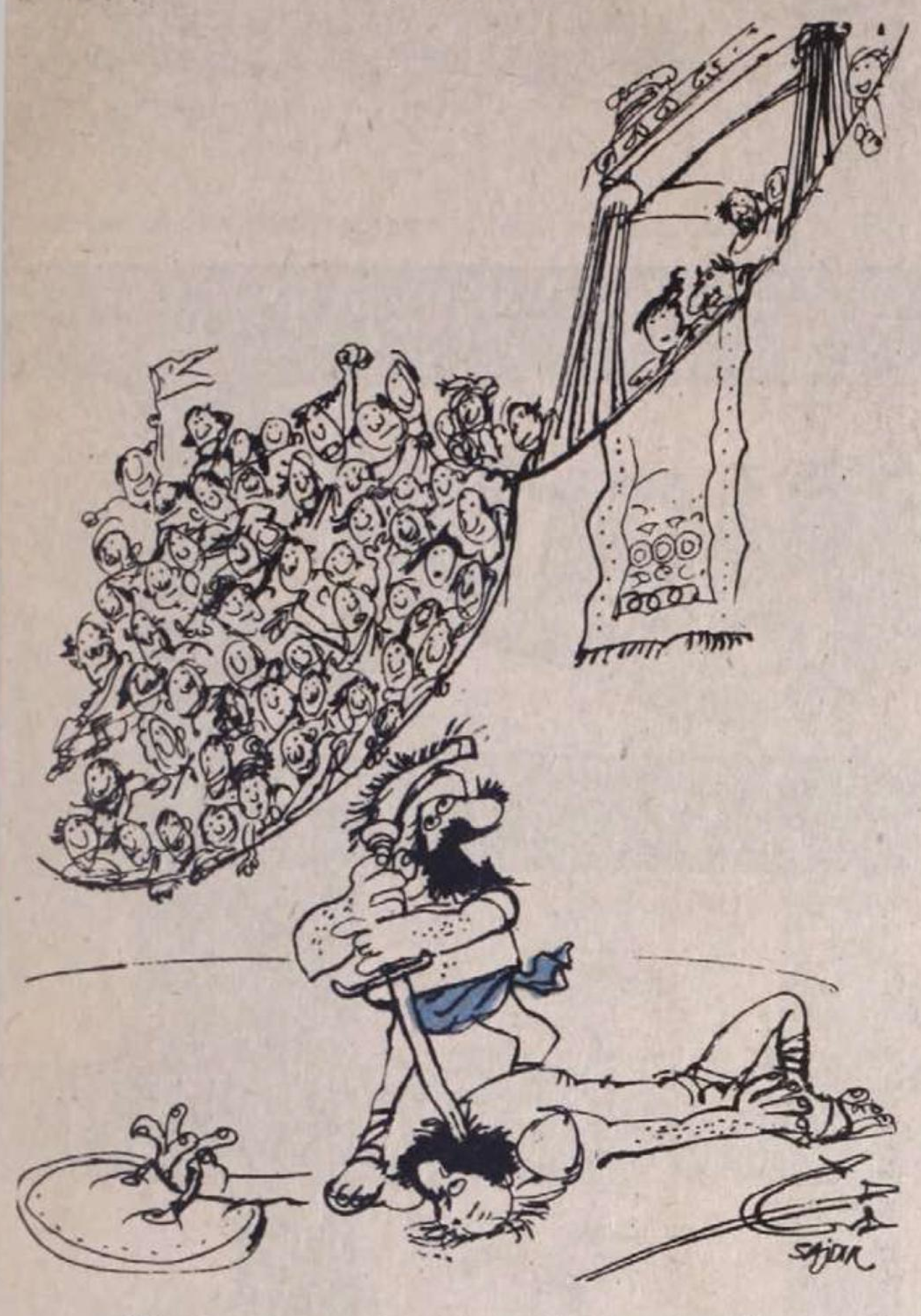
Cáfolat Szilvásváradról:

PUSKÁS NEM FOGATHAJTANI — FOGAT HÚZATNI JÖTT...

Autópiacunk a japán import előtt:

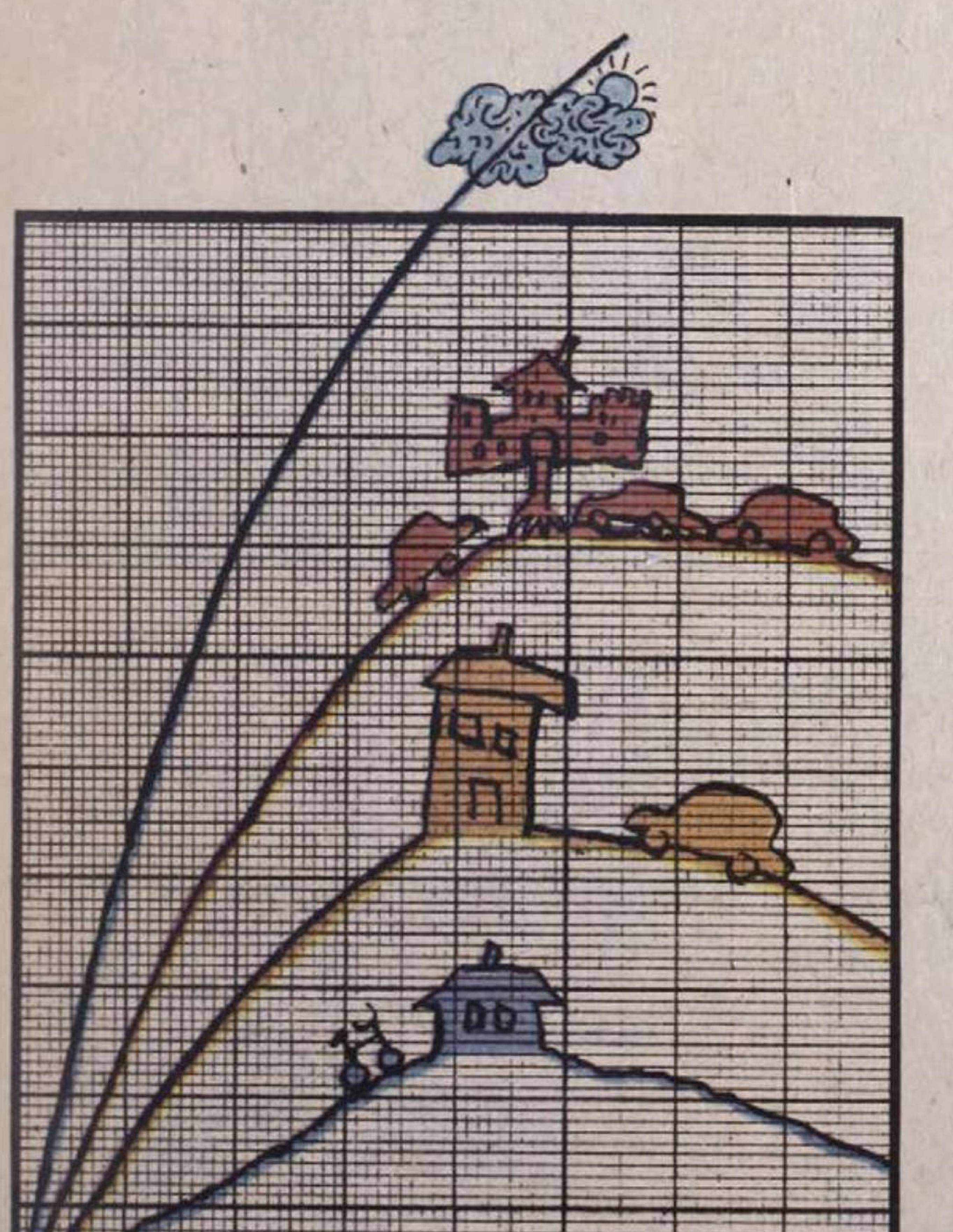
KOCSIKAMU GUMINUKU

GLADIÁTOROK

– Öregem, én megkegyelmeznék, de mit szólna a sok külföldi turista?

ÉLETSZÍNVONALAK

MI LEGYEN AZ AMFIVAL?

Az amfiteátrumot 201-ben építette Második (vagy Piás) Pius császár. Persze, i. e. Ugyanezt az amfiteátrumot amfiteátrum-megőrzésre 1983-ban vette át az Amfiteátrum-megőrző. Persze, i. u. A szóban forgó amfiteátrum ennek következtében heveny hanyatlásnak indult, és 1984-re teljesen romossá vált.

A Tanács három okosa tehát agy-gyorsmosásra ült össze, mi is legyen hát az amfival. Abban rögtön megállapodtak, hogy az amfiteátrumot csakis rendeltetésszerűen szabad használni, mert az nemcsak célszerű, hanem jól is hangzik.

— Nagyon egyszerű — mondta legott az egyik okos és klasszikus műveltségét fitogtatandó máris hozzátette —, rendezzünk az amfiteátrumban naumachiákat... Hogyhogy, ti nem is csodálkoztok?

— Tedd magad takarékra, öreg — intette a másik két okos. — Bennünket is elvágtak latinból. De mégis hogyan képzeled?

— Áttételesen és másodszándékkal — vágta ki az első okos, akinek három nagyatyja közül kettő róka volt. — Elárasszuk vízzel az amfiteátrumot és három hajót eresztünk egymásnak színlelt ütközet keretében. Az egyik hajón a helybeli labdarúgócsapat foglal helyet, a másik hajón a klub vezetősége, a harmadikon pedig a szurkolósereg.

— Nem rossz — tűnődött a másik két okos. — Neadjisten az egyik hajó elsüllyed, már jó. Nade mi történik, ha ezzel szemben neadjisten egyik hajó sem süllyed el?

— Ördögadta — vakarta fejét az első okos. — Tudtam, hogy valahol hajszál lesz a levesben. Naumachiát rendezni különben is bonyolult úgy...

— Van egy jobb ötletem — kapott a szóba a második okos. — Rendezzünk gladiátori játékokat. Dárdával, szigonnyal, kerítőhálóval. Először a pedagógusok csapata mérkőzne az oktatási osztály együttesével, aztán a győztes a szülői munkaközösség gárdájával.

— Nem érdektelen — csillantak fel a többi okosok. — De mi van, ha bármelyik fél tartós károsodást szenved?

— Gond egy szál se — villogott az ötlet atyja. —

Legalább addig zavartalanul fejlődnek a gyerekek.

— Sajnos ezt nem engedhetjük meg magunknak. — tűnődött a harmadik okos — Amúgyis létszámhiánnyal küzdünk.

— Pedagógusilag?

— Szülőileg is.

Az ötletet elvetették. Gladiátori játékokat rendezni különben is kényelmetlen feladat. Az órómai régiségtan emlőin nevelkedett harmadik okos viszont csakhamar újabb tervvel állt elő.

— Megvan! — kiáltotta. — Bestiáliákat kell rendezni. Ez lesz csak a nagy népszórakoztatás. A produkció csúcspontján bejön harminc oroszlán és zabálni kezdi a vértanúkat. Na?

— Egy pillanat, egy pillanat! — emelte fel nagy, piros hüvelykujját a legravaszabb okos. — Mégis erdekel, hogy kiket szánnál te vértanúknak? He?

— Kikérem magamnak az ilyen provokatív kérdéseket — pattant fel a harmadik okos. — Engem te nem fogsz beugratni.

A középső és legbölcsebb okos lecsillapította a kedélyeket.

— Nem helyeslem a bestiáliák rendezését — mondta csendesen. — Könnyen előfordulhat, hogy valamelyik vértanú romlott, megfekszi az oroszlán gyomrát, és akkor a legnagyobb zűrben vagyunk.

Ezt a tervet is elvetették. Bestiáliát rendezni különben is módfelett drága dolog.

Az amfiteátrum problémáját végül természetesen mégis megoldották. Végül is miért voltak ők a Tanács három okosai?

Amikor a srácok másnap reggel lecsörtettek az amfiba, hogy szokásuk szerint szilaj labdarúgással áldozzanak a rendszeres testmozgás oltárán, a kapun lakatot találtak. A kerítésen pedig táblákat:

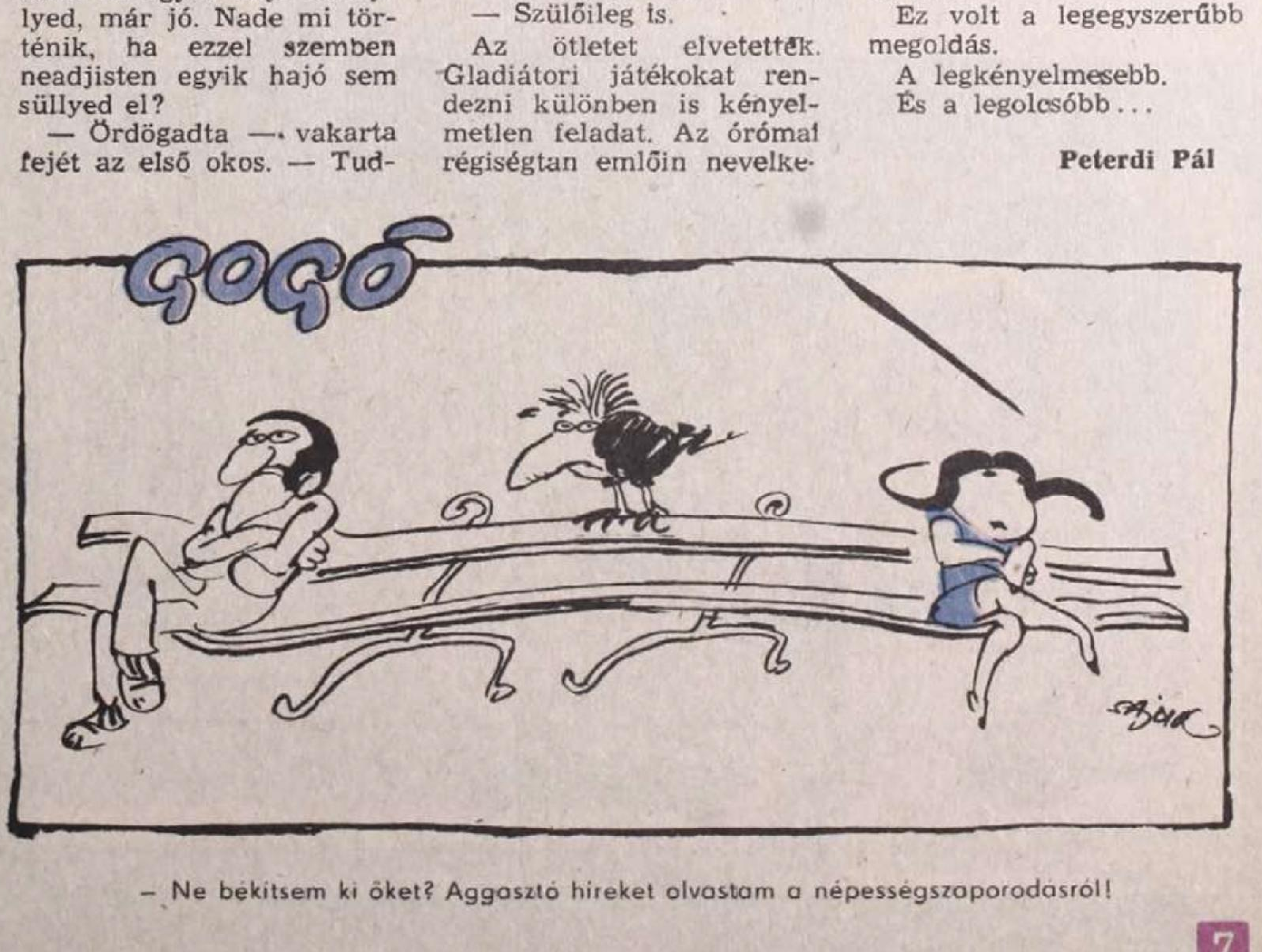
„Zárva! Belépni veszélyes és tilos!"

Ez volt a legegyszerűbb megoldás.

A legkényelmesebb.

És a legolcsóbb...

Peterdi Pál

– Ne bekitsem ki őket? Aggasztó híreket olvastam a népességszaporodásról!

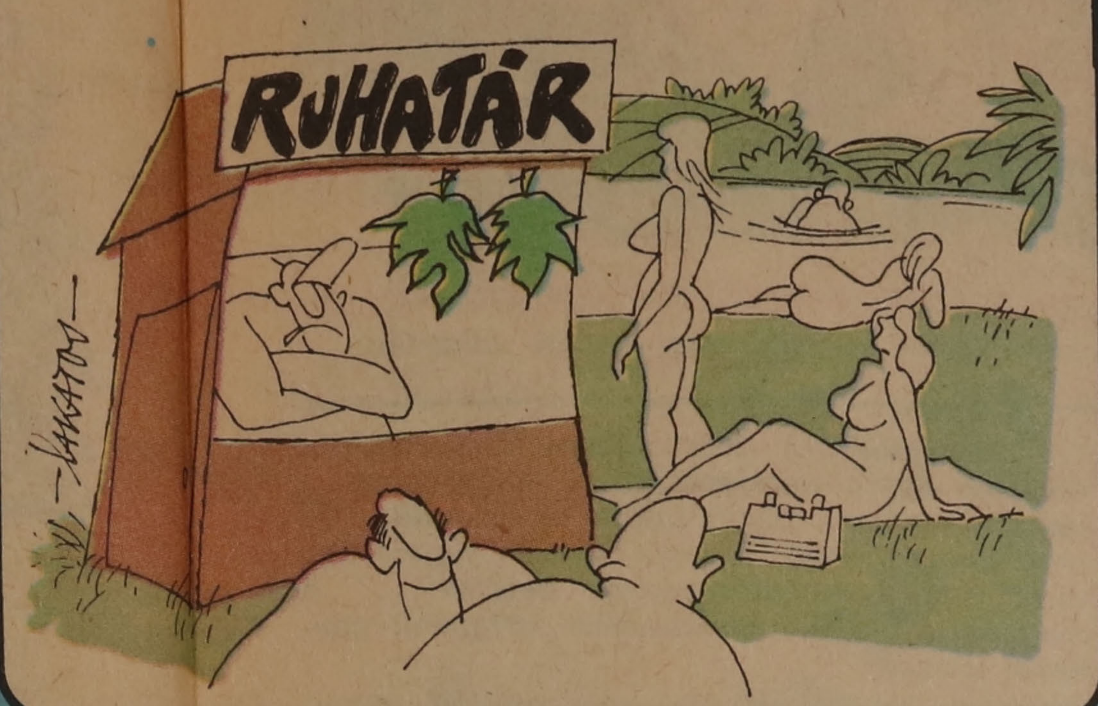

– Határozottan javul a Balaton. Mintha most kevesebb napolajat nyelnék, mint tavaly!

VÍZIPARÁDÉ

DELEGYHÁZA

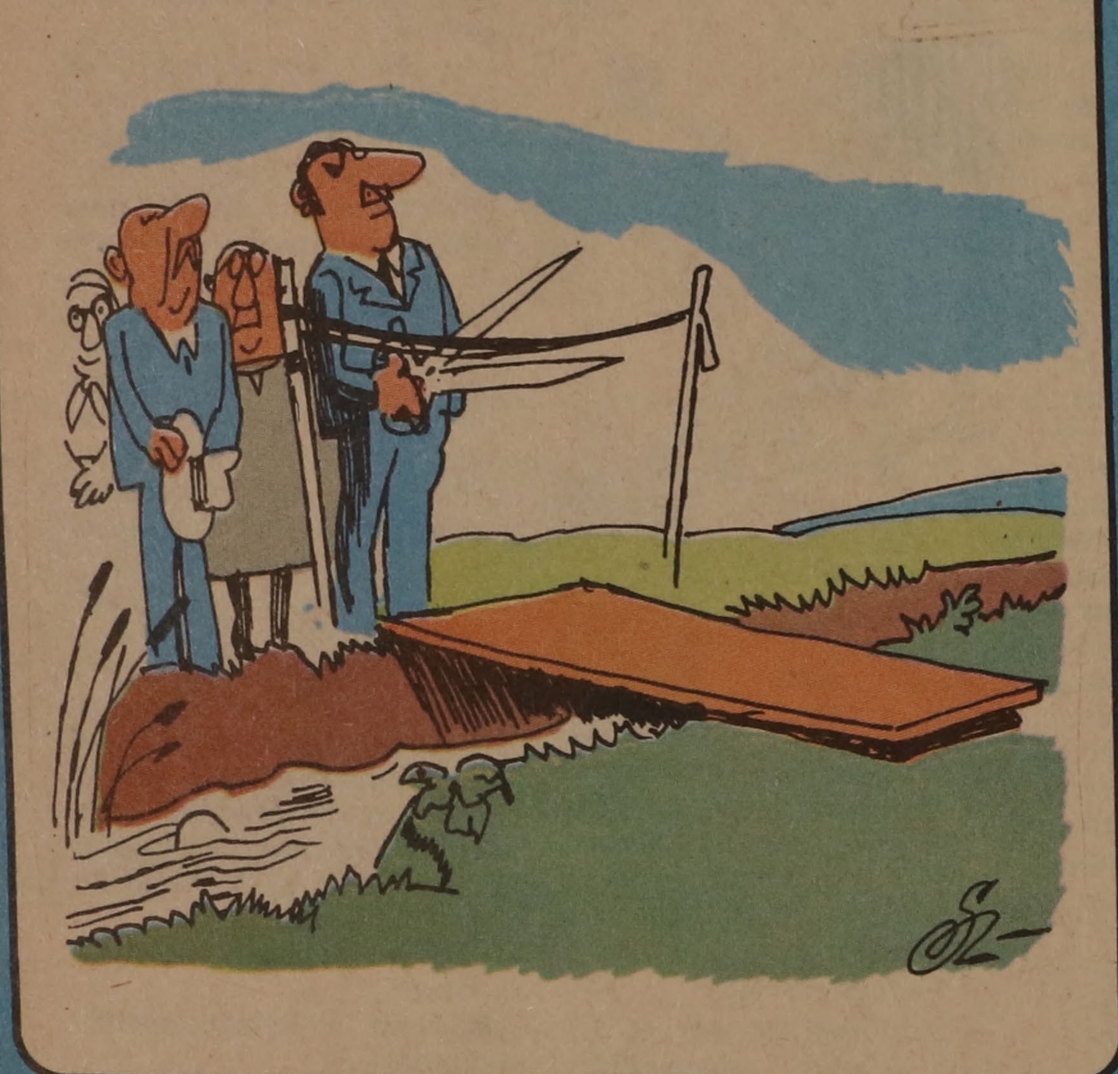

SZELLOVAS-KALAND

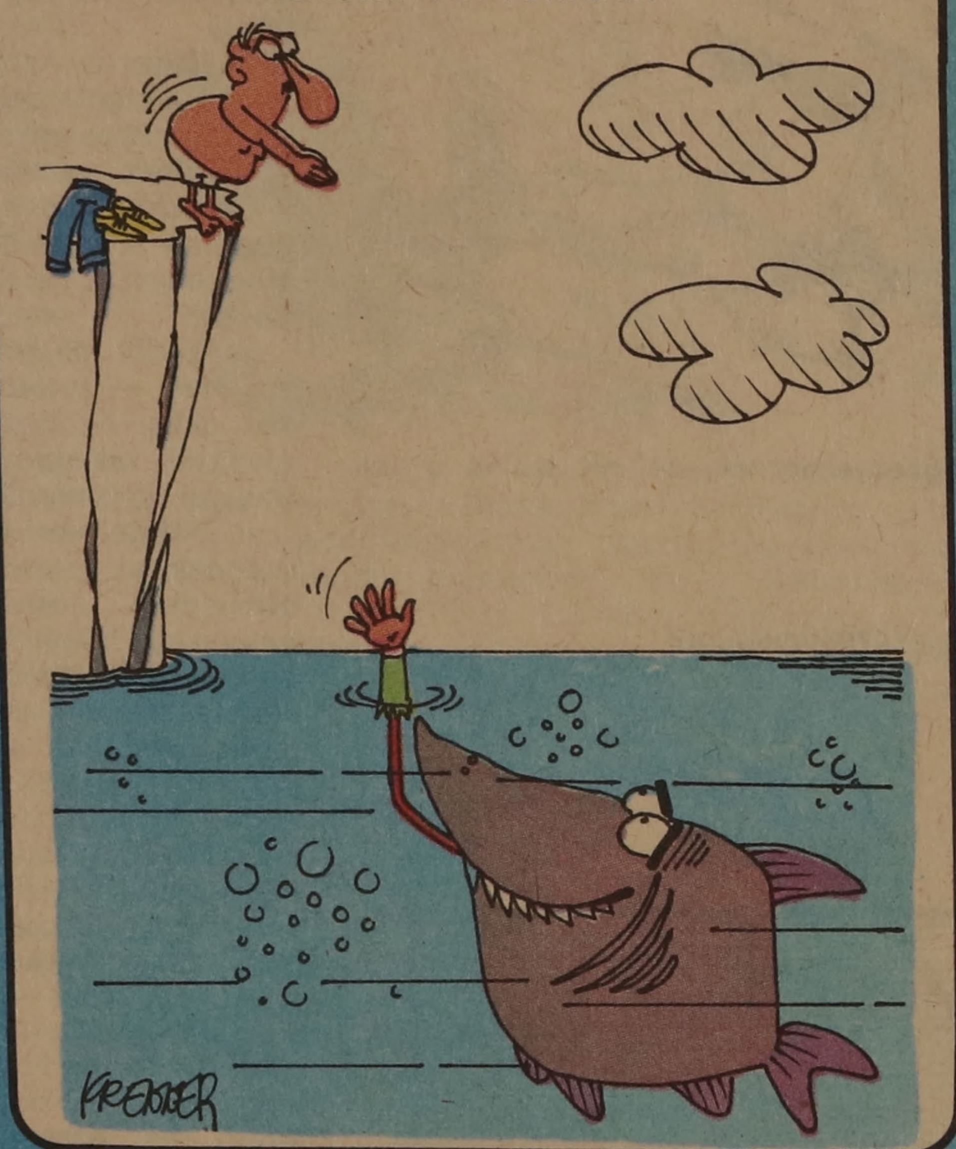

– Már megint túl messzire mentél, szivem!

HIDAVATÁS

TENGERPARTI TÖRTÉNET

– Ezek a maszekok a víz alatt is megélnek!

TÖKÉLETES PIHENÉS

– Mondja, Lajoska, csak nem most lesz az a víziparádé, amire megígérte, hogy elvisz?!

VIZI ÚTKERESZTEZŐDÉS

TRIBÜN

Gunnar Nordahl, az ötvenes évek nagy gólgyárosa érdekes véleménnyel állt elő:

— A modern, szuperkönnyű futballcipőkben egyszerűen nem lehet nagyot lőni. A bőr vékony, minden irányban nyúlik, nincs tartása. Mi nehezebb cipőben játszottunk, s ha új csukát kaptunk, pár percig meleg vízbe álltunk benne és úgy mentünk a pályára. Az ilyen cipő aztán hatalmas erőt adott át a labdának.

És hogy spriccelt!

* * *

A futószarvas-lövészet győztesét körülfogták az újságírók.

— Bizonyára sokat vadászik...

— Micsoda? Hogy én? Egy élő szarvasra? Olyan gyönyörű lényre? Nincs az a pénz...

* * *

Tosh Chamberlain, a Sheffield Wednesday csatára a 90. percben gólt lőtt a Barnsleynek. Ezzel a Sheffield 2:1-re győzött. Tosh Chamberlain a bravúrért ötven font külön prémcsit kapott a vezetőségtől. Viszont elrontotta a felesége totóját

Ha a meccs döntetlen marad — 9000 fontot nyertek volna.

* * *

A Rawling sportszergyár érdekes kísérletet hajtott végre, hogy meggyőződjék egy új labdatípus rugalmasságáról. Repülőgépet béreltek, és egy bajnoki mérkőzés félidejében száz új labdát dobtak le ezerötszáz méteres magasságból a stadion gyepére.

A kísérlet nem sikerült. Mire a helyszínre érkeztek, egyetlen néző sem maradt a stadionban. És egyetlen labda sem.

* * *

A távsakk a nyugodt emberek sportja. A floridai Wallis Cady mégis begerjedt, a portsmouthi Ray Pierson ellen folytatott parti harmadik esztendejében.

— Mégiscsak felháborító! — írta Piersonnak —. Hetedik hónapja várom az ön lépését. Ennyi idő alatt minden változatot bőven kielemezhetett volna. Ne tegyük unalmassá a játékot!

Pierson válasza meglepő volt:

— Bocsánat. Azt hittem, ön lép.

(p. p.)

– Amióta rábízták a tévékritikát, legalább nem engem piszkál...

– Gyertek, törpék, alakítsatok egy kisvállalkozást és majd csak mentek valamire!

TRIKÓCSERE

FÖLDÖNKÍVÜLI

– Hol él maga, Pesten papírzsebkendőt?

BAKI BAKI HÁTÁN

Egyik rejtvényújságunk szerint *„a hangya a derekával hegedül".*

Már az is szép a hangyától, hogy van neki dereka. Hát még, hogy hegedül is vele! Gondolom, a tücsök ezenközben szorgosan gyűjti tartalékait a télre. Vagy — ki tudja? — a fülével zongorázik. Utóvégre annyiféle tücsök van! És annyiféle bogár!

*

Bevonták egy reklámfilmet. Ok: jelmondata („csak ráncait vesztheti") profanizálja néhai Marx Károlyt.

Szerintem egészen más baja volt ennek a reklámfilmnek. Az, hogy jelmondata („csak ráncait vesztheti") plagizálja néhai Darvas Szilárdot...

*

Ügyvédről szóló mondat egy regényből: *„Amikor sírba száll majd,* pontosan úgy fog kinézni, mint azon a napon; ugyanaz a kiszáradt bőr, derűs, kék szem, *élénk hang."*

Élénk hangon sírba szállni eddig tudtommal inkább eleven sírásók szoktak; halott ügyvédek jóval ritkábban.

*

„Húsvét-sziget*ek*" — olvasom egy magyarra fordított bűnügyi regényben.

E szigetek közül mindösszesen egyről tudok: Chile partjaitól nyugatra, tőlük kb. 4000 kilométernyire található a Csendes-óceánban, és 800 lakosa van. De *melyik a másik?*

Sándor Móricról, pontosabban Metternichről olvasom egyik napilapunkban, hogy „nem a lányát, hanem a húgát szánta *a grófnak, akit nem éppen vonzó külseje miatt egyszerűen disznófejű hercegasszonynak becéztek... A magyar lovag viszont mindkét hölgynek egyaránt tetszett".*

Metternich családjának mazochistább hölgytagjai szemlátomást direkte buktak az olyan grófi lovagokra, akik amúgy szemre disznófejű hercegasszonynak rémlenek.

*

Vizsgázókról olvasok; hogy nem tudnak semmit, legkevésbé híres verseinkből idézni. Kivéve egyetlen jelöltet, aki tud is, idéz is. Erről az egyik vizsgáztató tanár úr nagy lelkesültségében imigyen tudósít: „A fáradt bizottság feléled, szemünk felvillan, *mindenki a szép szó csodájával telítődik. Mintha angyal szállt volna át a termen."*

Angyal tudtommal — legalábbis a szólás szerint — akkor száll át valahol, ha senki nem szól semmit. Tehát esetünkben, ha röpködött, inkább tán a kukkot sem kinyögők szereplése alatt kellett röpködnie...

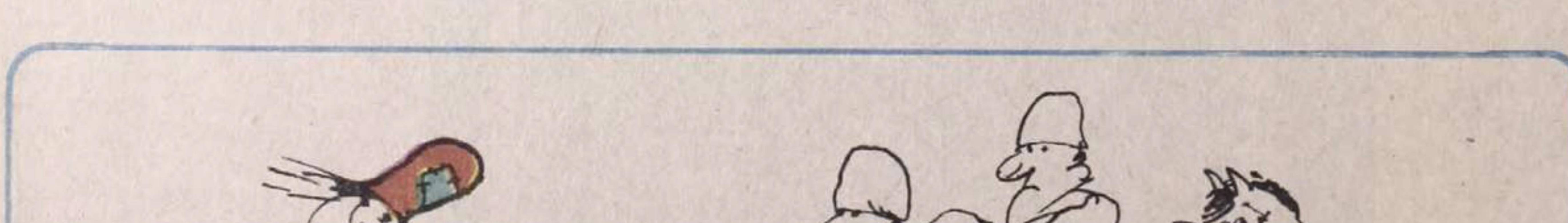
Ennyit oktatásügyünk állapotáról.

*

Népszerű közéleti személyiségünk a hetvenedik születésnapját ünnepli. A kerek hetvenes szám alkalmából ezt a nyilatkozatot közli tőle egyik hetilapunk: *„Évek munkájába tellett, amíg ide jutottam."*

Né csak. Ki hitte volna?

Tímár György

– Most, hogy annyira megbámulták a külföldiek, megpróbálunk ilyeneket exportálni!

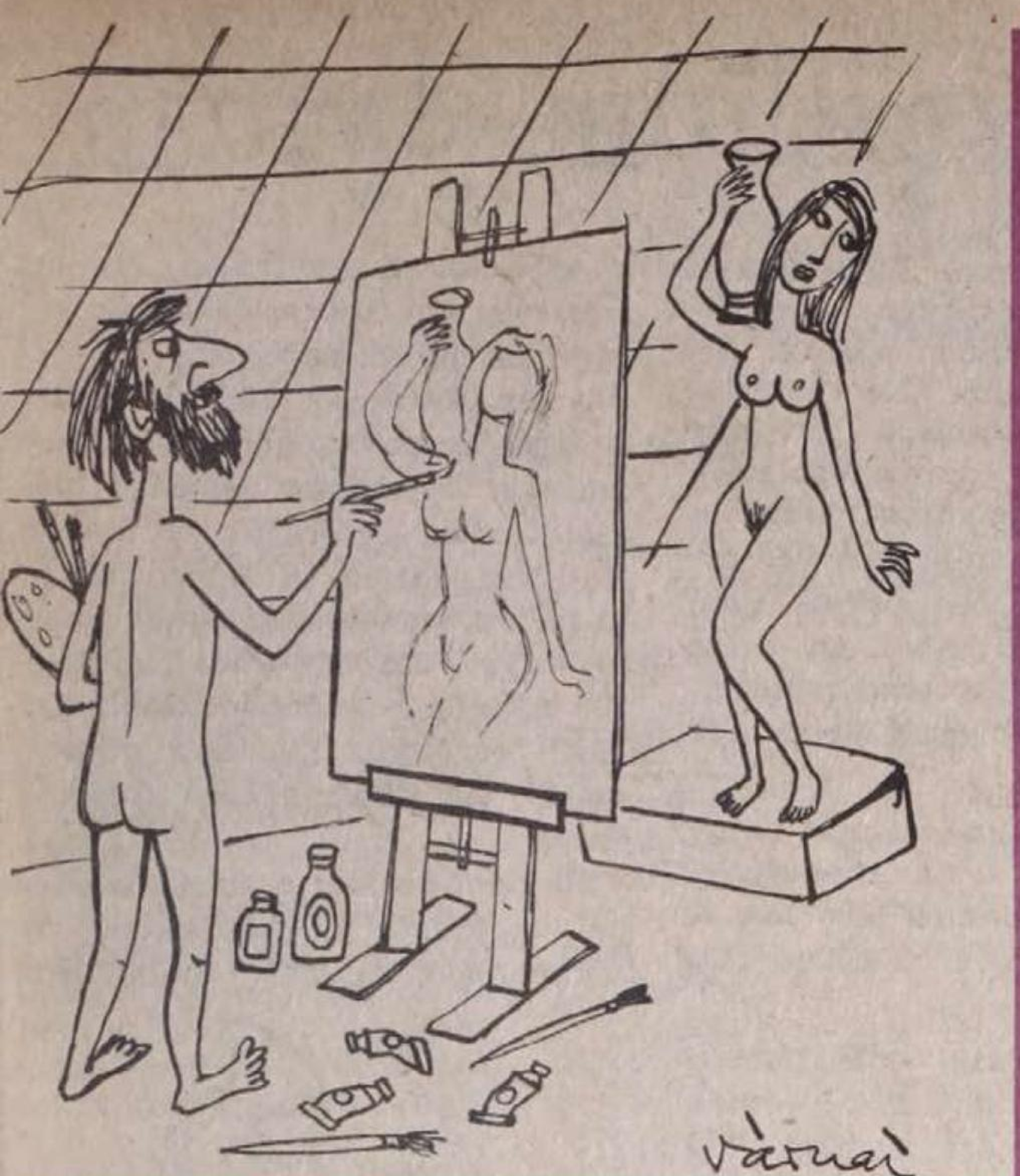
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

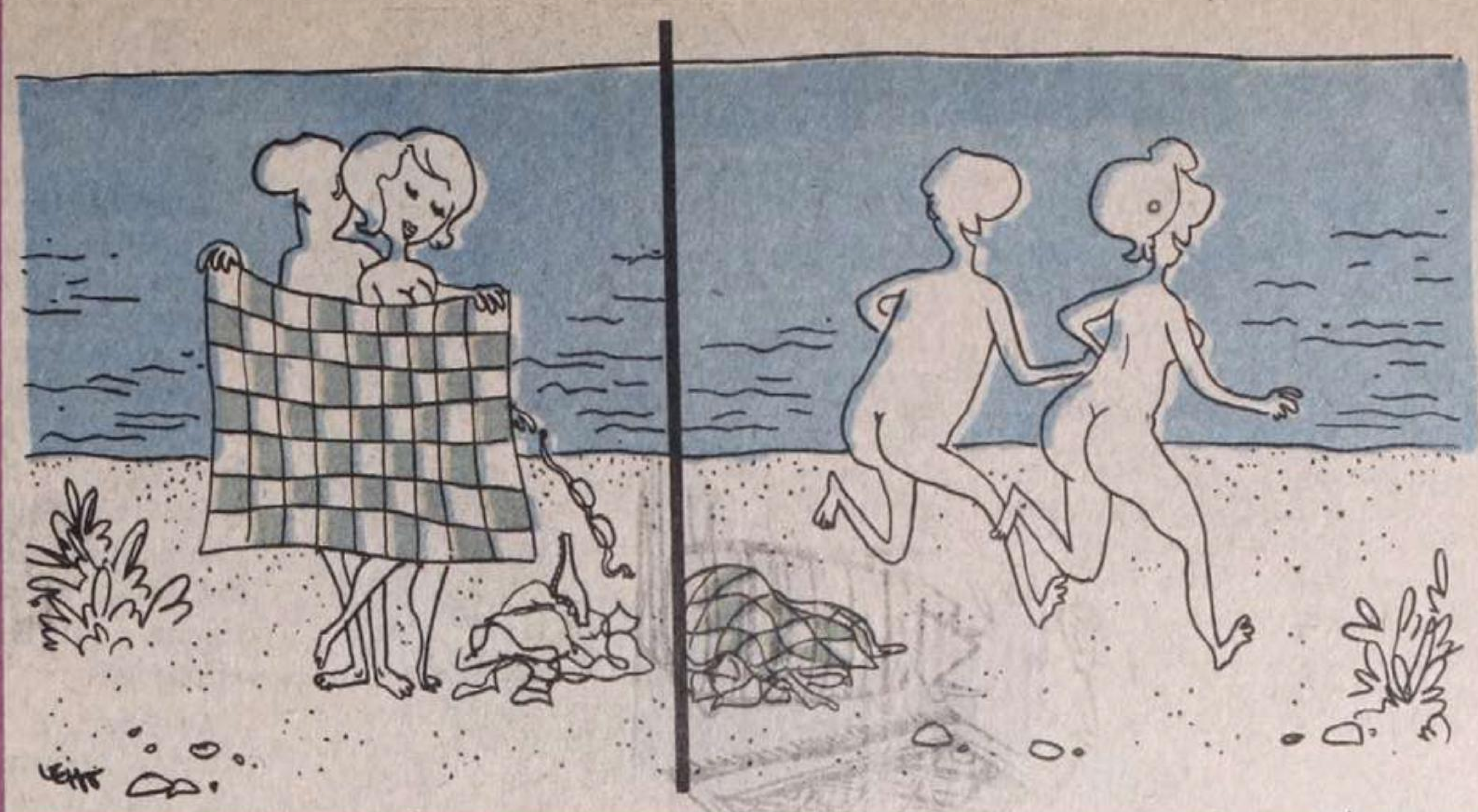
Pistike lihegve rohan be a szobába:

— Nagymama, gyere gyorsan, nem tudunk nélküled játszani.

— Mit akartok játszani?

— Állatkertet! Mi leszünk az állatok, és te leszel az kedves látogató, aki mindenféle édességeket dobál nekünk!

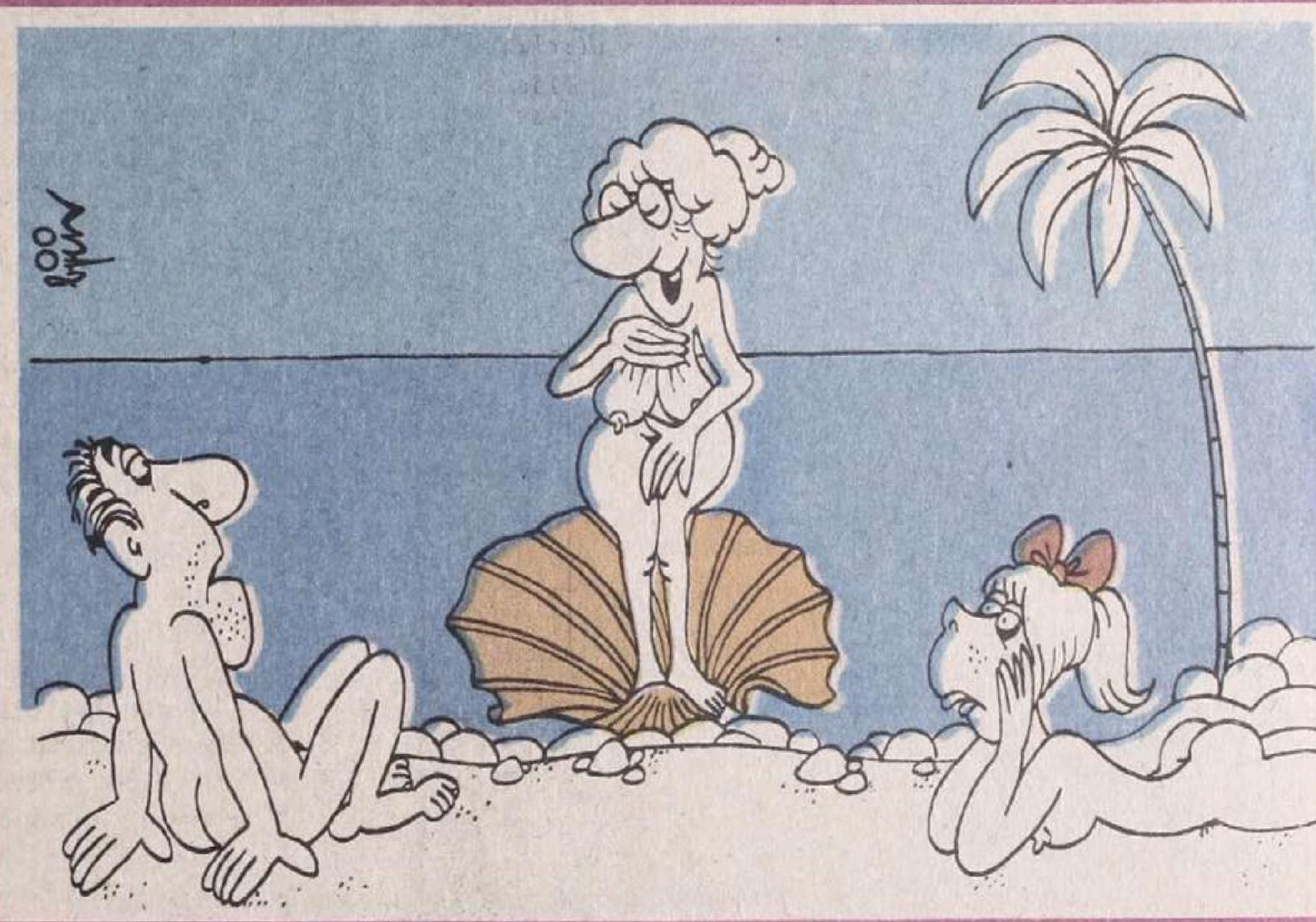

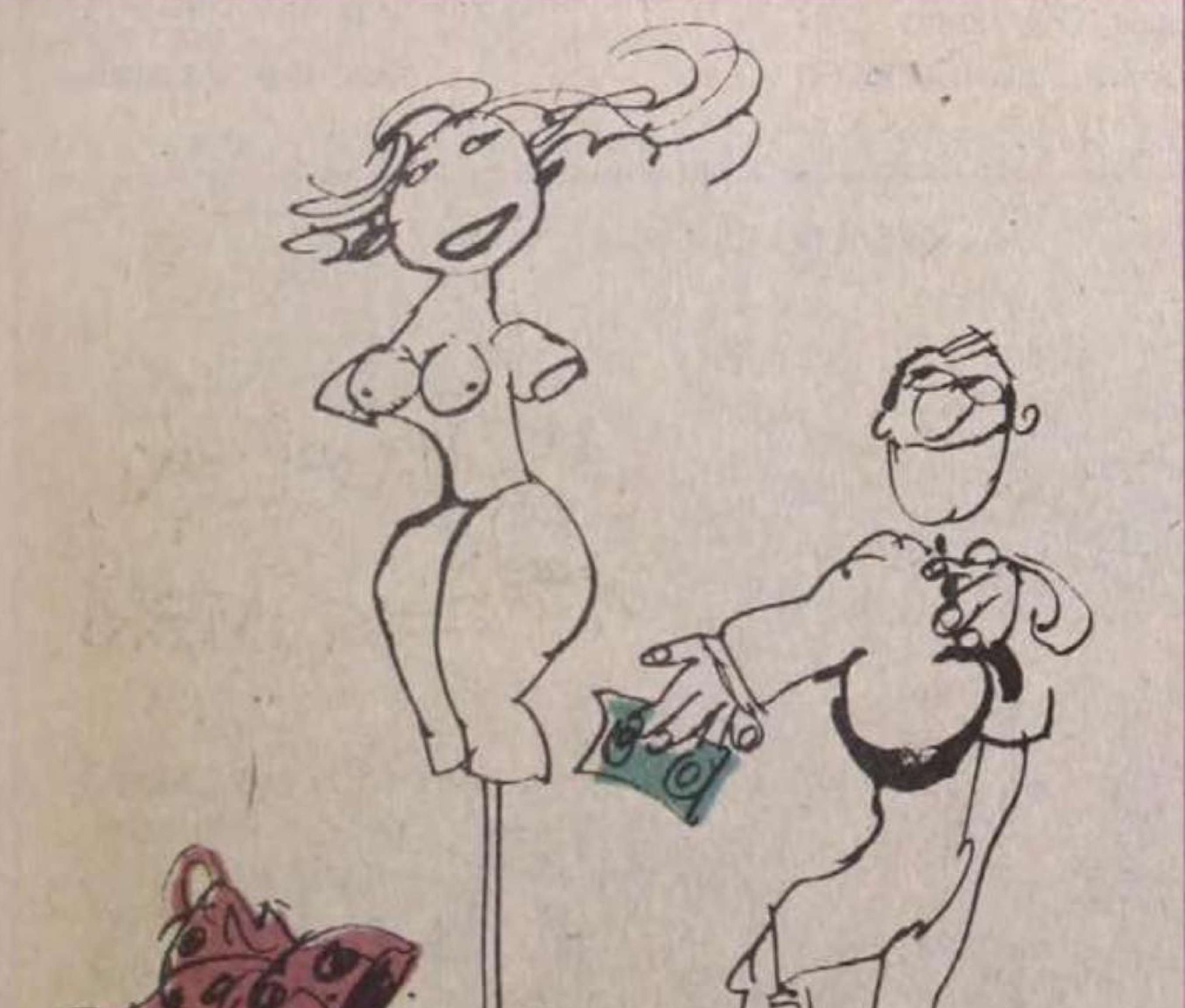

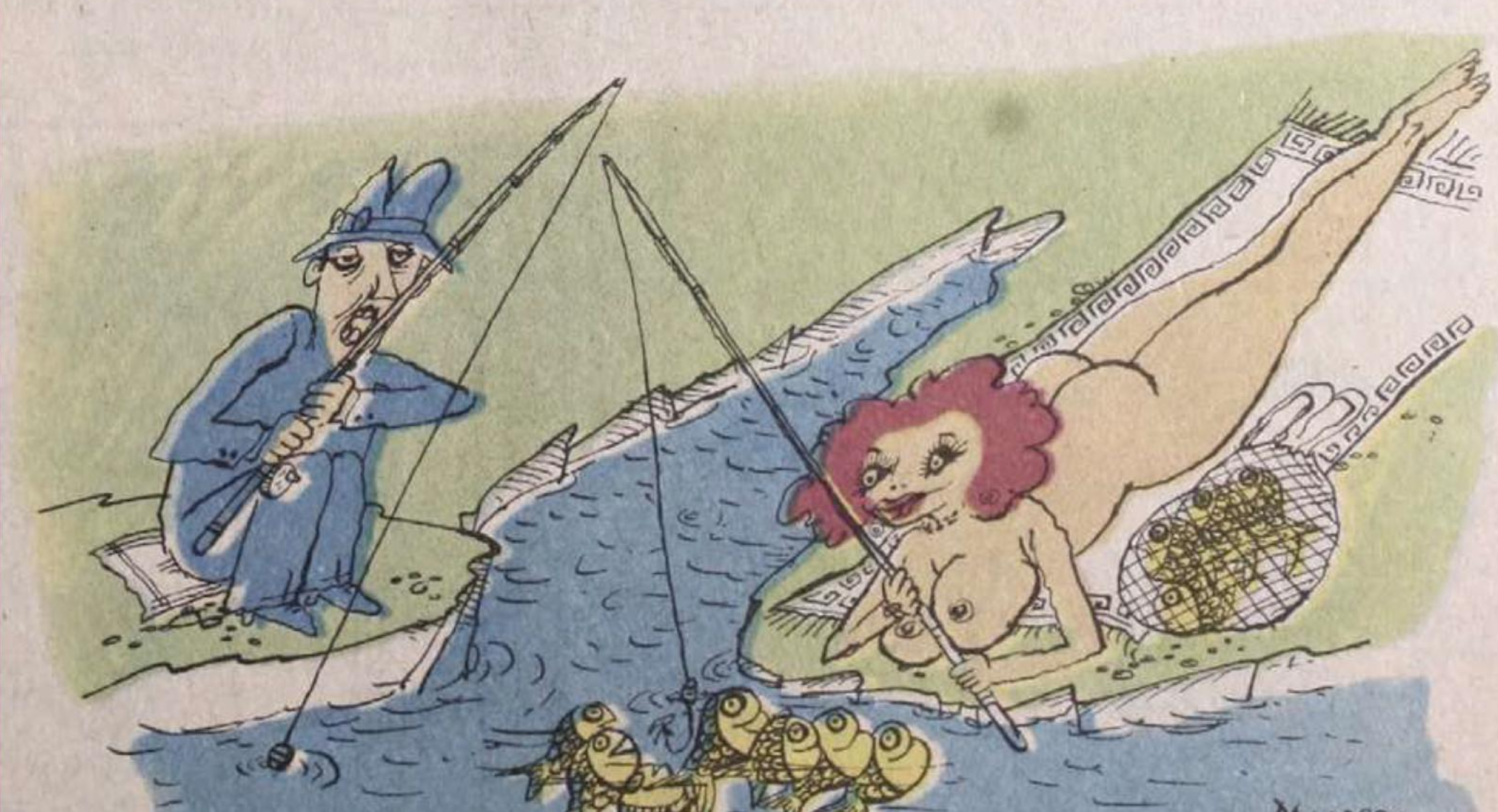
Pucér

VÁRNAI
LEHOCZKI
FÜLÖP
BALÁZS-PIRI
SAJDIK
DALLOS

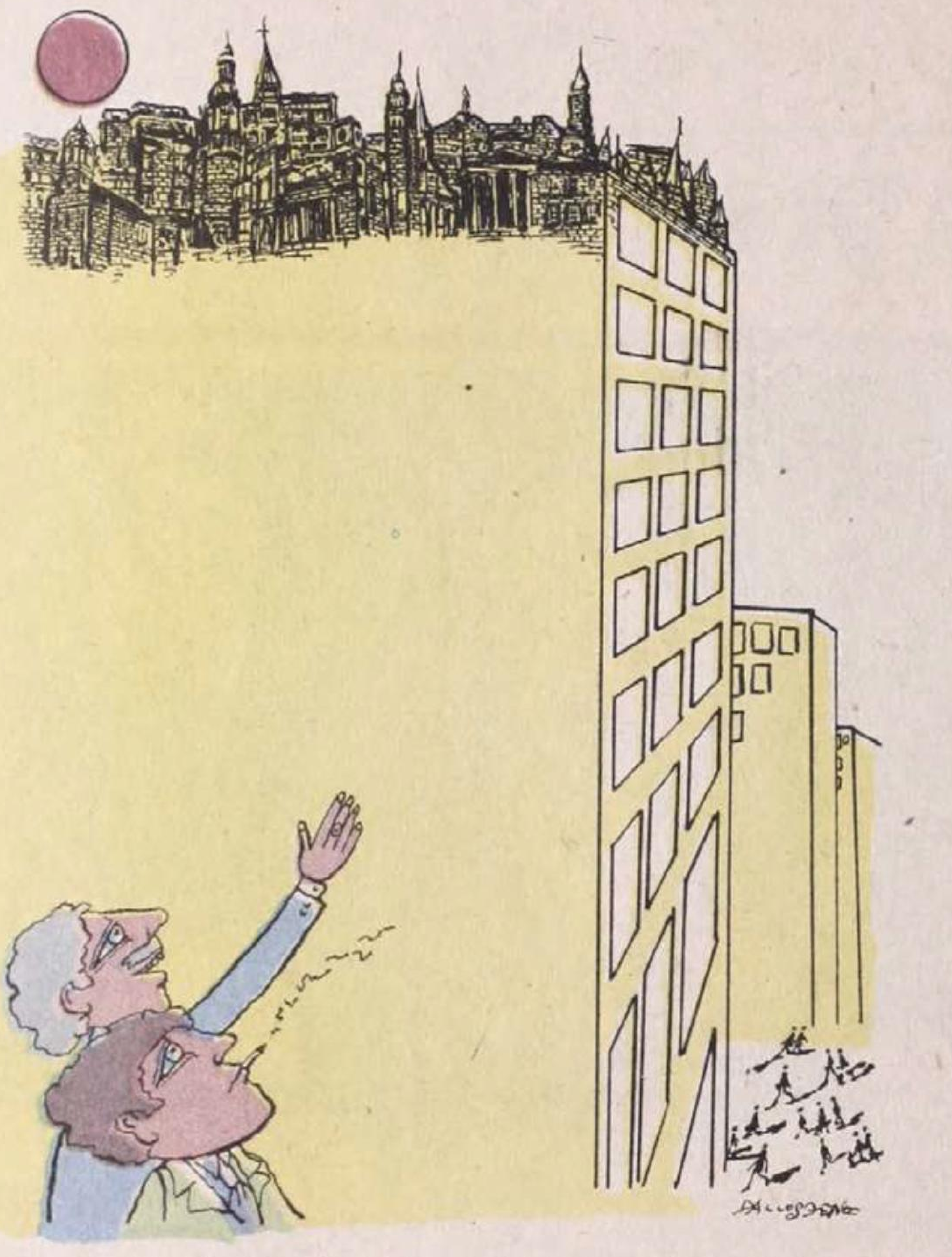

– Húspénz helyett most már igazán kaphatnánk gyümölcspénzt...

NOSZTALGIAHÁZ

– Csak így tudtuk megmenteni az óvárost...

Monopólium-ópium

Tegyük szívünkre a kezünket, és valljuk meg őszintén: a monopóliumokkal szemben vannak bizonyos előítéleteink. Nem szeretjük a monopóliumokat. Én úgy gondolom, hogy a monopolhelyzetben levő vállalatokat, gyárakat úgy harminc-harmincöt évvel ezelőtt utáltatták meg velünk azok a brosúrák, amelyekből egy egész nemzedék szívta magába a szocializmus politikai gazdaságtanának alapjait.

Ezekben a brosúrákban annyi rosszat mondtak a monopóliumokról, mint a válófélben levő házastársak egymásról a békéltető tárgyaláson.

Egy egész ország tudta betéve, hogy a monopólium az egy csuda randa dolog, mert a nagy hal megeszi a kishalat... stb. Ez utóbbit különösen elítéltük, hiszen akkoriban még halat is alig lehetett kapni a boltokban.

Közben azok, akik nem a brosúrákat csinálták, hanem a magyar gazdaságot, szerencsére rájöttek arra, hogy nem is olyan nagy butaság az a monopólium — így sorra létesültek a monopolhelyzetben levő vállalatok, gyárak, trösztök, kombinátok.

Aztán egyszer — éppen a nagy nosztalgiahullám közepette — ismét előkerültek a régi brosúrák, s a monopóliumok elleni nemzeti haragunk újraéledt.

Ez éppen egybeesett a gazdaságirányítási rendszerünk soros reformjával, így aztán ősi dühünkkel nekiláttunk a monopóliumok feltrancsírozásához. Az volt az ideológiánk: hogy ha egy bizonyos területen csak egy monopolszervezet tevékenykedik, az biztosan visszaél a helyzetével, s ennek csak a fogyasztók látják a kárát, hiszen ha valami nem tetszik, nem mehetnek át a konkurrenciához.

Talán emlékeznek, először a Patyolat monopóliuma szűnt meg, s megszületett a szövetkezeti tisztítóipar is. A szolgáltatások — mint tudjuk — nem javultak, viszont a patyolatos, ha nem tetszett neki a képem, átküldhetett a szövetkezeti pucerájba. Ha ott sem nyertem el a szolgáltatók kegyét, ők is elküldhettek...

Aztán jöttek az utazási irodák. Az illetékesek úgy gondolták, hogy majd az egymással versengő utazási irodák leszorítják az árakat. Nos, ez sikerült is, éppen az új utazási prospektusban láttam, hogy az egyik utazási iroda mintegy 500 forinttal olcsóbban kínálta az egyik egzotikus utazását, mint a másik. Így csak 147 500 forintba került.

De nem kerülte el sorsát a Csepel, a Volán, az AFIT sem. Az antimonopolista harc újabb len-

dületet kapott. Széttrancsírozták az autóalkatrész-kereskedelmet is. Eddig — ha nem volt alkatrész — csak egy céget kellett szidni. De most a szidásnak vége, mert belker miniszter legyen a talpán az, aki például meg tudná mondani, hogy momentán melyik céget kell szidni azért, mert nem kapok kinyomócsapágyat a Skodámhoz.

És nincs megállás. Mint hallom, hasonló döntés előtt állnak a bankosok, az ótépések és a biztosítósok is.

Minderről a kissé szkeptikus és cinikus nagynénikém jut eszembe, aki — amikor az újságokból és a televízióból értesült a gombamódra szaporodó magánvállalkozásokról —, összecsapta a kezét:

— Te jó ég, milyen nehéz lesz majd ezeket újra államosítani!

Trunkó Barnabás

UDVARIAS ÜGYINTÉZÉS

– Legyen máskor is szerencsénk...

SZESZÉLYES NYÁR

AZ OLVASÓ OLDALA

NYITVA 0-TÓL 24-IG

Elakad a lélegzetem a csodálkozástól és a döbbenettől, amikor mostanában arról hallok vagy olvasok, hogy szolid, csendes eszpresszók alakulnak át éjszaka is nyitvatartó szerződéses szórakozóhelyekké és az általuk termelt hangos duhajkodások ellen hiába emelik fel a szavukat az otthonaikban nyugságot óhajtó lakók. Véleményüket előre nem kérték ki, s utólag nincs apelláta. A közérdek felett győz az üzleti érdek.

És a járvány, úgy látszik, egyre terjed. Fölfedezik, hogy a zajos éji vendéglátás szempontjából vannak még fehér foltok a főváros térképén. Ilyen például a Bulcsú utcának a Váci út és a

Kassák Lajos utca közt húzódó rövid szakasza.

Igaz, erre a térségre eddig sem lehetett ráfogni, hogy Csipkerózsika-álmát alussza. Az itt lakókra pedig még kevésbé. Az utca egyik oldala az Élmunkás téri piacot szegélyezi, s ami közlekedési, áruszállítási, -rakodási és -tárolási fejetlenséget és rendetlenséget egy ilyen — alig több mint százméteres — útszakaszon csak össze lehet zsúfolni, a vele járó szennyel, bűzzel és zajártalommal együtt, abból itt semmit sem szalasztottak el. Az ettől jócskán szenvedő lakók nem győzik jogos önvédelmi harcukat megvívni az arra illetékesekkel.

Azt mindenesetre joggal hihették, hogy arra az áldatlan állapotra, ami ott uralkodik, már nem lehet rátenni még egy lapáttal. Tévedtek: lehetett.

Az említett útszakasz közepe táján elhelyezkedő Mokka nevű parányi presszó, némileg bárjellegűvé átpofozva, szerződéses bolttá alakult át. Ami önmagában, persze, még nem lenne baj, csakhogy a boltban újra bevezették az alkohol kiszolgálását, amit puritánabb kivitelű elődjéből, a környék lakóinak és magának a piacfelügyelőségnek a tiltakozására, nem sokkal korábban betiltottak. A presszó előtti járdán ugyanis — lévén a bolt belterülete annyira szűkös, hogy ott arra nem jutott elég hely —, napirenden voltak a hangoskodások, dulakodások, botrányok.

Ez most, a szerződés jóvoltából, visszatért. Ráadásul a Mokka számára megszűnt a záróra. Nyitvatartás 0—24-ig. Nonstop.

Az újból felfakadt piaforrás bizonyára valóságos aranybánya az új vállalkozónak. Csak éppen az e tájon élők azt is érzik, hogy minden palack sör, minden féldeci mellé az ő nyugalmukból, egészségükből, idegrendszerükből is kiárusítanak egy darabkát, ha bár sohasem csatlakoztak a vendéglátóipari magas szerződő felekhez.

Ellenben kérdik szépen: kivel tudnának ők szerződést kötni egy kicsivel több lakóhelyi csendességre, békességre, nyugságra születésük 0 órájától életük huszonnegyedik órájáig? És nonstop — ha lehet.

S. Gy.

SZNOBEL-DÍJ

Javaslatot teszek irodalmi-társadalmi SZNOBEL-díj létesítésére. A díjat közönségszavazás alapján mérlegelné és osztaná ki a Ludas szerkesztősége. A negyedévenként kiosztandó díjra a következők pályázhatnának:

a) akik gyerekeiknek sikerrel találnák a magyar nyelvben elfogadott név helyett idegen formát, például Lóránt helyett Roland, Borbála helyett Barbara, Anna helyett Anett stb.

b) akiknek sikerül meglevő és jól bevált magyar szavak helyett idegen kifejezéseket találniuk, például viszonylag helyett reláció, serdülő bajnokság helyett kadétbajnokság stb.

c) akik pop-együttesük elnevezésére minél zavarosabb neveket tudnak kitalálni, lásd a különféle plakátokat és sokszorosított hirdetményeket stb.

d) akik termékeiknek vagy boltjuknak minél idegenebb hangzású és lehetőleg nehezen kiejthető nevet vagy jelzőt adnak, mint pl. pre shave és after shave, boutique, shop stb.

Gondolom, olvasótársaim ugyancsak tudnának még néhány, SZNOBEL-díjra érdemes műfajra javaslatot tenni.

Dr. Del Medico Imre
Budapest, Handzsár u. 6. 1149

TÜCSÖK és BOGÁR

Czak ülünk és czodálkozunk!

(A reklámsapkát fotózta Törő Ferenc, kecskeméti olvasónk)

Az országban csaknem negyedmillióan rendelkeznek jogosítvánnyal, közülük 500 ezren Budapesten. Nem kötelező, hogy bárki is, akinek

Budapest, Budapest, te csodás!

(A Népszavában fedezte fel Szemerey Iván, monori olvasónk)

hány templomocska maradt meg, néhány alapfal, és pazarul illuminált kódexeket látnak európai múzeumok-

Elképzelhetők még pityókos annálesek és szalonspicces fóliánsok!

(A Magyar Nemzetből ollózta Dr. Jámbor Magnetta)

ságát ki akarta irtani, de végül csak hat személyt sikerült meggyilkolnia. Tervezte még az alaszkai olajvezeték fel-

Pitiáner!

(A Népszabadságban találta Sümegi György)

lett bemutatják például *Jiri Sequens Keserű ősz, magnóillattal* című, cseh—indiai—svájci koprodukcióban for-

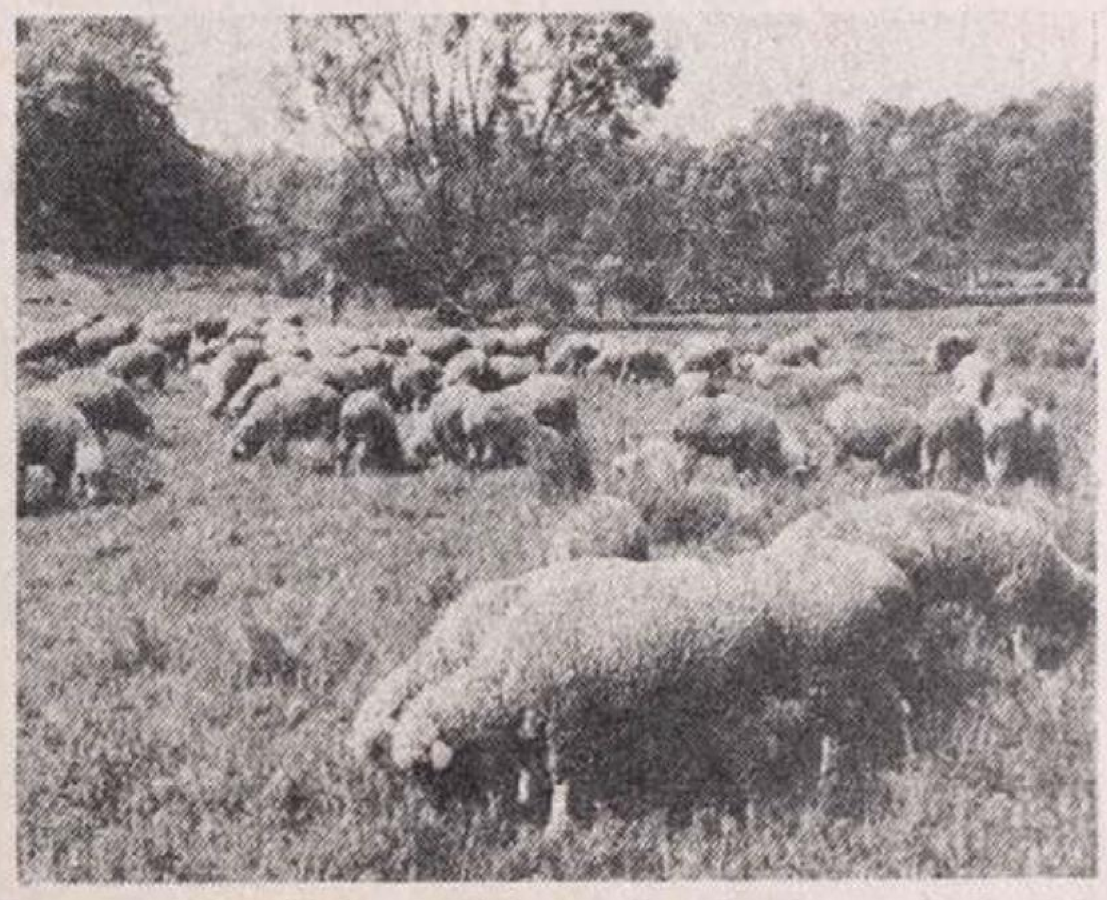
És sztereócsobogással!

(A Zalai Hírlapban fedezte fel Dr. Tóth László, zalaegerszegi olvasónk)

A CAOLA zalaegerszegi gyáregysége alapanyaggyártó üzemébe felvesz női és férfi vegyésztechnikusokat és vegyipari szakmunkásokat gyártó érettségizett nőket és férfiakat betanított gyártó-. 8 ál-

Izgalmas elfoglaltság. Nade naponta nyolc órán át...

(A Népszavából nyírta Rádoki György, pécsi olvasónk)

Boscoop technológia szerint nevelt egészséges szép borjak

Furfangos egy technológia!

(A Boscoop Fórum c. kiadványból nyírta Pesti Ferenc, szegedi olvasónk)

KI ÜLJÖN?

Gyakran tapasztalom tömegközlekedési járműveken, hogy az ülőhelyeken nem az arra rászorulók ülnek, hanem az élelmes irodai dolgozók. Igaz, egész nap ráértek ücsörögni, mégis létkérdésnek tekintik, hogy hazafelé is pihentessék a hátsó felüket. Megtehetik, hiszen fáradságérzet hiányában sokkal gyorsabban tudnak odatörtetni az ülőhelyhez, mint az elcsigázott „nem tisztviselők".

Javaslom, hogy a buszon, trolin és villamoson vezessék be: az ülőhely a fizikai munkásoké, irodisták pedig csak állva utazhatnak. Kivételt legfeljebb a betegek, idősek és a kismamák képezhetnének.

Jurás Ferenc
Budapest, Szűz u. 5—7. 1086

TELEFON MÁR VAN...

15 évig vártunk telefonra és nagy volt az örömünk, amikor most végre megkaptuk! Ez a jó érzésünk azonban nem volt teljesen felhőtlen, mert hamarosan kiderült, hogy egész Budapesten nem lehet közületi telefonkönyvet kapni és ebben az évben már nem is lesz sehol. Pedig nekünk nagy szükségünk lenne rá. Most, ha telefonálni akarunk, el kell mennünk a Postára, kikeresni a szükséges telefonszámot, majd jöhetünk haza, telefonálni.

Csábrágyi Endréné
Budapest, Hajdu u. 19. 1139

MENTSÉG

című rejtvényünk megfejtése:

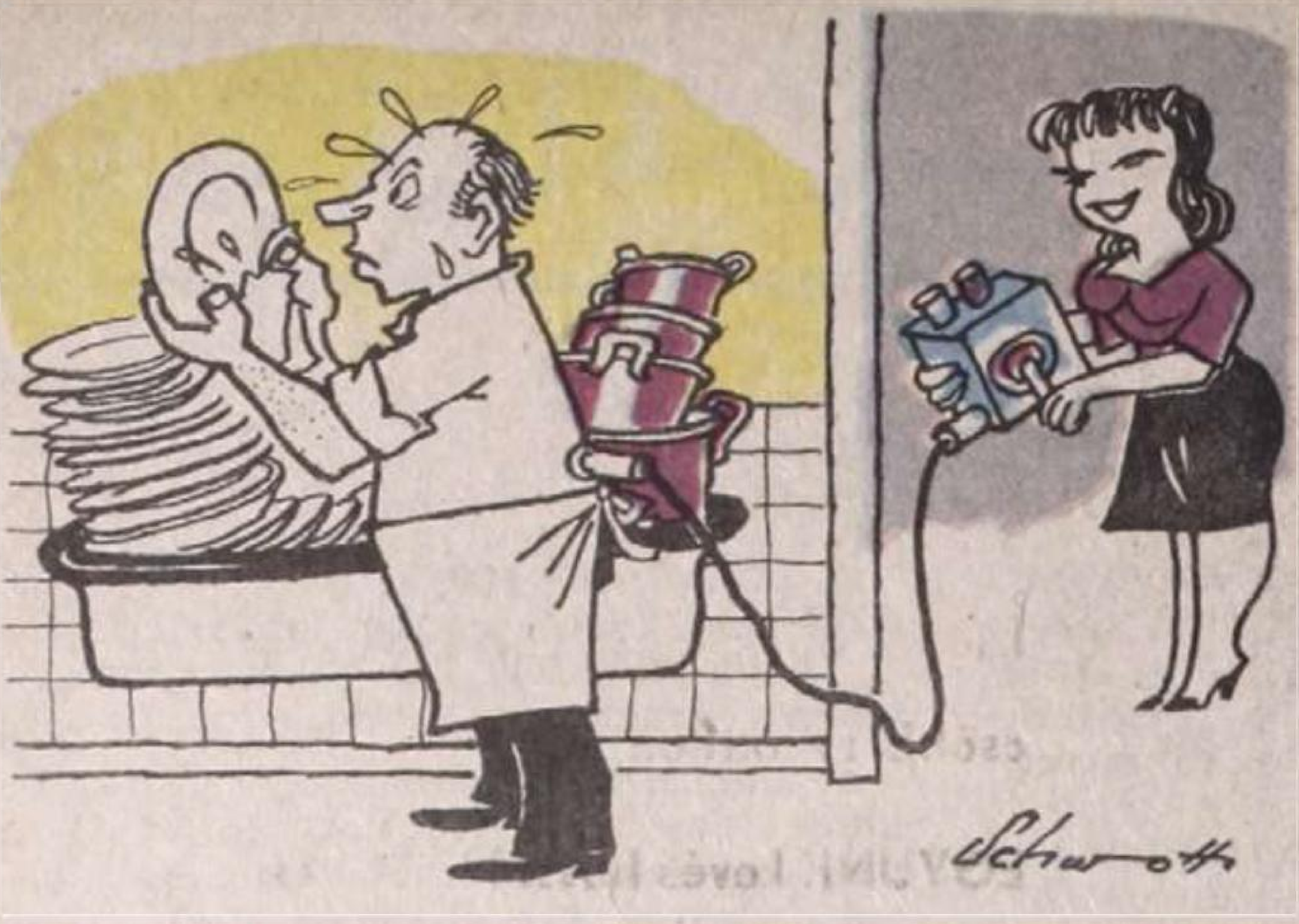
— Itt valami tévedés van bíró úr, éjszakánként alig voltam odahaza.

200-200 forintot nyert:

Papp László, Győr, Kisfaludy u. 18. 9021
Maróthy Erika, Kecskemét, K 10/220 6000
Kövesdi György, Bp. Pesti út 144. 1173

A nyereményeket postán küldjük el.

TÁVIRÁNYÍTÁS

– És amikor szegény első férjem meghallotta, hogy egy heti fizetését költöm el a vasárnapi ebédre, lefordult a székről!

AZONOSÍTÁS

Személyi számom:
1 560325 0012.

Ezzel minden fontosat elárultam magamról, nemem, születésem ideje pontosan megállapítható, továbbá az is, hogy az 1956 március 25-én született fiúgyermekek közül én voltam a tizenkettedik. A fenti szám bevezetése annak idején éppen egyértelmű azonosításomat szolgálta; és bátran mondhatom, hogy létezése a hivatalos nyomtatványok rubrikáinak számát egycsapásra lecsökkentette. Hogy azért maradtak még más rovatok, bölcs elővigyázatosságnak tartom, hisz elképzelhető, hogy az 1956. 3. 25-én született tizenkettes sorszámú fiúgyermekekből több is akad. A tévedések kizárását szolgálja anyám nevének ismertetése: leánykori neve tehát Bencze Jolán. Igen ám, de a korszerű számítógépes adatfeldolgozás megkövetelné kizárólag számok útján történő azonosításomat, ezért javaslom személyi számom kiegészítését anyáméval, íme: 1 560325 0012 2 311124 0998. Ez már azért is helyénvaló lenne, mert kiderülne, hogy anyám nő. No de mi a biztosíték, hogy a fenti szám csak engem jelölne? Ezért szükséges a nyomtatványokban születési helyem megadása. Ez pedig Új Delhi. Ez is könnyen számszerűsíthető. A 01 09 112365 telefonszámú szülészeti klinika — ahol napvilágot láttam — Budapestről percek alatt feltárcsázható. Tehát már viszonylag egyértelműen azonosítható vagyok. Számom:

1 560325 2 311124 0998
01 09 112365.

És ha még mindig ketten lennénk ezen a számon? Kisegít a személyi igazolványom száma; tessék, íme a pontos azonosítóm:
1 560325 2 311124 0998 01 09 112365 444261.

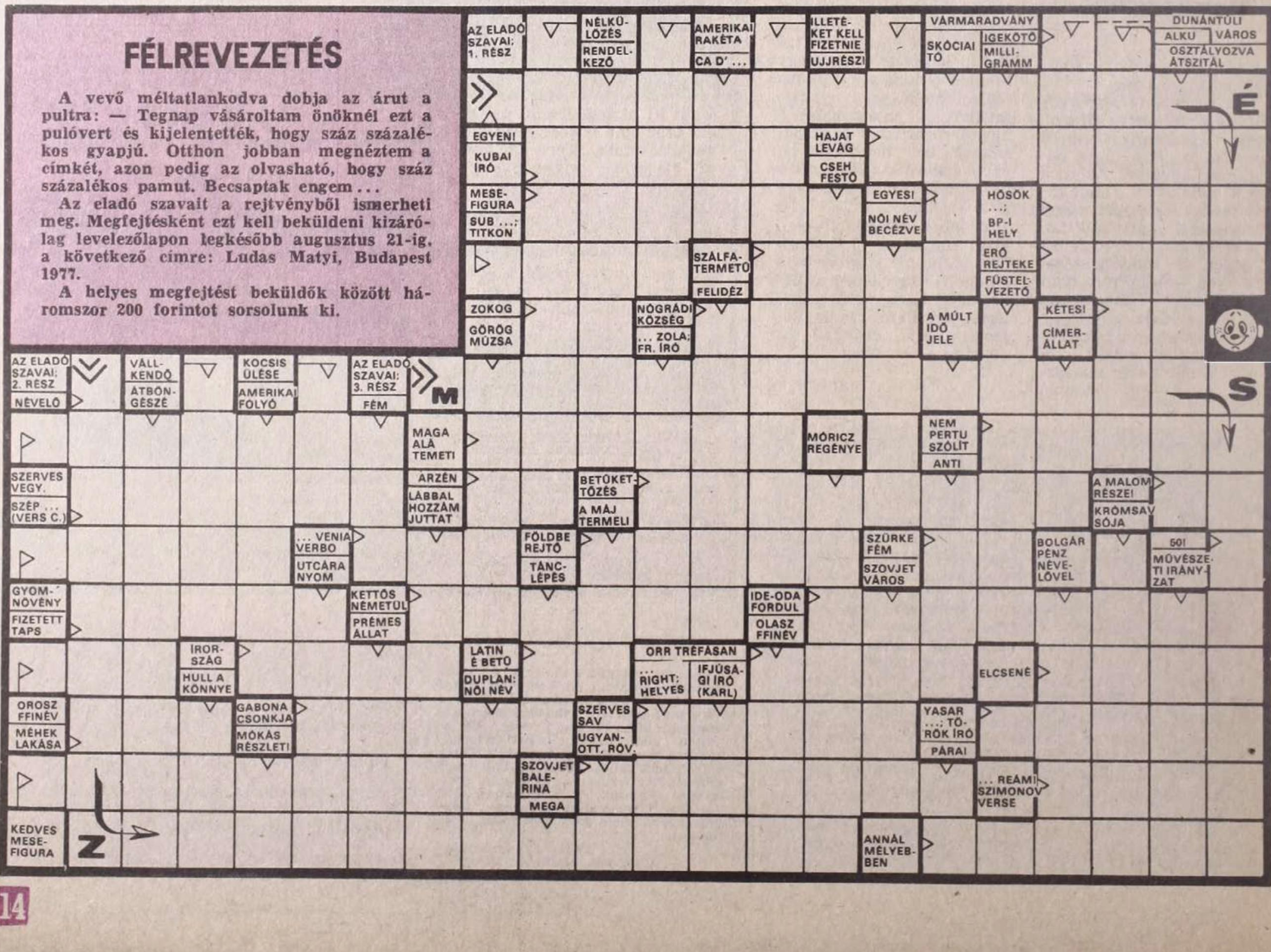
Lám, a korszerű technika még a legbonyolultabbnak látszó feladatokat is játszi könnyedséggel megoldja, csak tudni kell vele élni!

Kós Iván

ZSÚFOLTAK A PARKOLÓHELYEK

– Ugye, megmondtam, hogy el fogok férni...

FÉLREVEZETÉS

A vevő méltatlankodva dobja az árut a pultra: — Tegnap vásároltam önöknél ezt a pulóvert és kijelentették, hogy száz százalékos gyapjú. Otthon jobban megnéztem a címkét, azon pedig az olvasható, hogy száz százalékos pamut. Becsaptak engem...

Az eladó szavait a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb augusztus 21-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

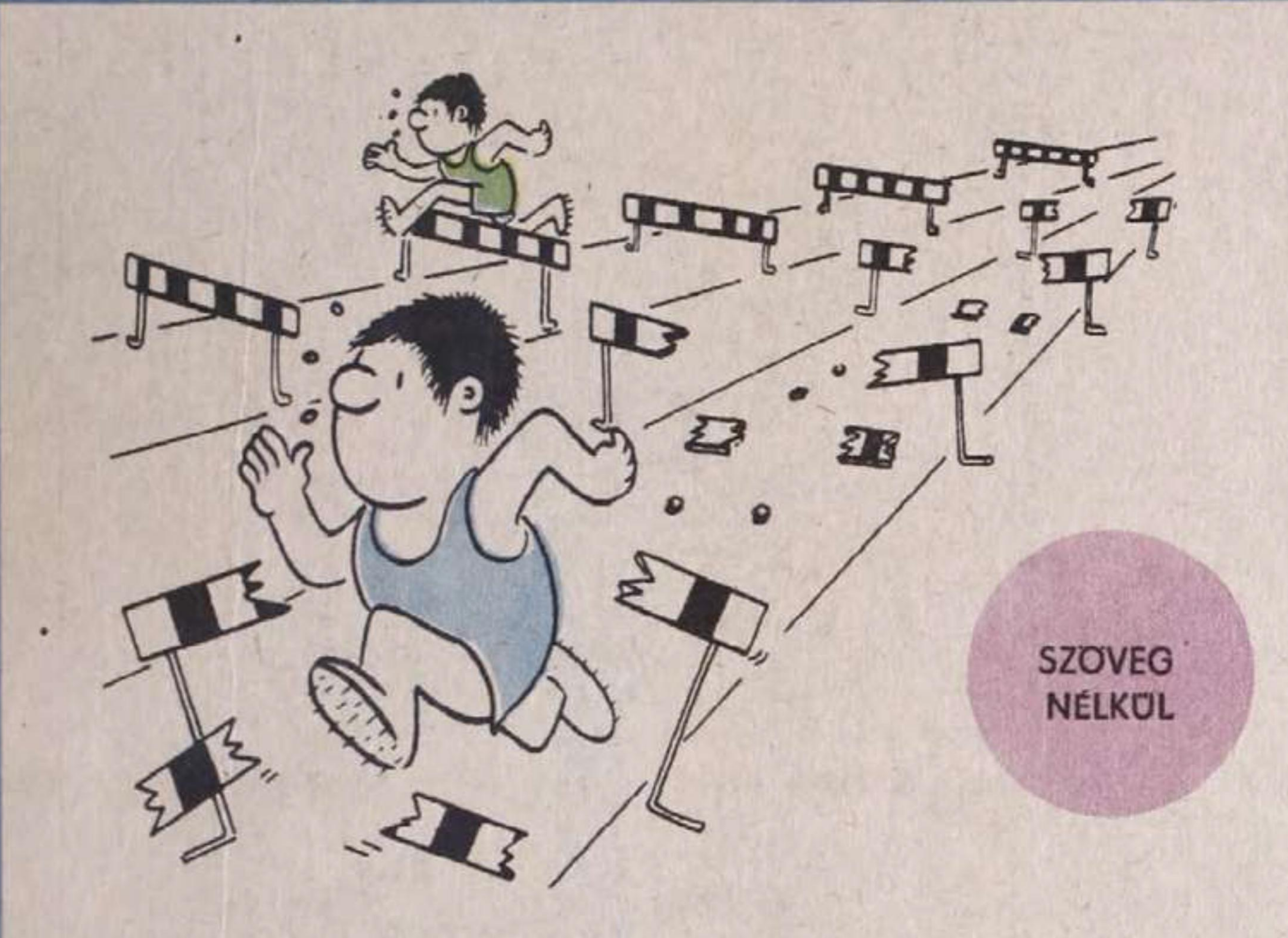

– Nekünk is van fürdőmedencénk!

– Megmondtam, szívem: csak ha esik az eső!

IMPORT HUMOR

– Most azért kell futnunk, mert a sok italtól vörös az orrod!

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

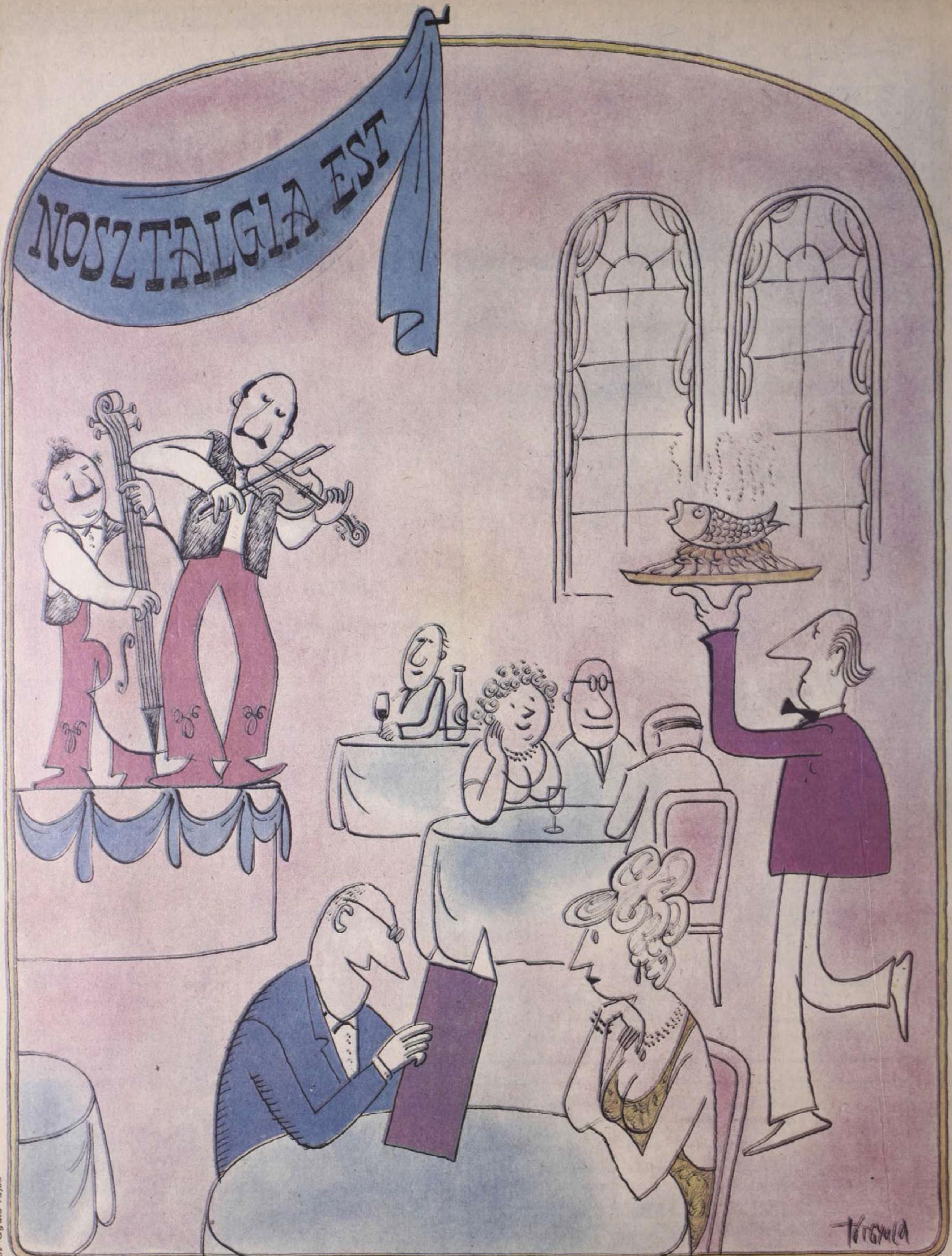
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

84.2308/20-33

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

ISSN 0134—0611

Tót Gyula rajza

– Milyen figyelmesek... Most a hatvanas évek árai vannak az étlapon...